

BIBLICKÉ ÚKOLY 1981

Ústřední rada církve adventistů s. d.

Praha 4 - Lhotka

Zálesi 50

BIBLICKÉ ÚKOLY

1. čtvrtletí 1981

JEŽÍŠ KRISTUS — SPASITEL

Ú V O D

Boží církev, hlásící se ke svědectví proroků a apoštolů, věří, že Ježíš Kristus je podle Boží vůle jediným spasitelem a zachráncem světa. Písmo — Boží slovo — je jedinečným zdrojem poučení o jeho životě a jeho spásném díle. Věřící křesťané dodnes vyznávají, že „v nikom jiném není spásy. Není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni“ (Sk 4,12), protože Bůh mu „dal jméno nad každé jméno“. V Ježíši Kristu Pán Bůh nejvíce zjevil svůj odvěký záměr spásy lidí, „neboť tak miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby skrze něho byl svět spasen“ (Jan 3,16.17).

Z těchto slov poznáváme Boží lásku k lidem ne jako teorii, ale jako skutečnost konkrétních činů. Bůh o spasení z milosti nejenom mluvil, záchranu lidí nejen plánoval, zaslíbil a prorocky předznačil, ale hlavně před založením světa připravil a „v plnosti času“ darem svého Syna uskutečnil. Spasení je tedy z Boží strany

skutečností. Je to dílo dokonalé, úplné a hotové. „Všechno je hotovo“ (Mat 22,4). Toto „všechno“ jako projev Boží milosti smíme přijímat v í r o u; smíme se na to spolehnout v životě i ve smrti a v trpělivé naději smíme očekávat chvíli, kdy „proroctví přestane, jazyky umlknou, poznání bude překonáno“. „Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, ale potom uzříme tváří v tvář“ (1 Kor 13,8.9.12).

Kéž nám Pán pomůže studovat následující úkoly v nadějném výhledu víry „jednou dané svatým“, která v každém čase v trpělivé lásce očekává „spasení Hospodinovo“.

Zkoumejte Písma

Zákl. verš: Jan 5,39

Svět potřebuje velmi nutně mapu, která by mu pomohla najít cestu a východisko ze spleťtých a zmatených situací života. Pán Bůh dal lidem takovou mapu — je to bible. Písmo svaté spolehlivě ukazuje cestu k Otci a k bezpečnému domovu. Tato mapa je dnes přístupná všem.

Písmo je jedinečná kniha, žádná jiná se jí na světě nevyrovná. Posláním Písma je vzdělat celého člověka, jeho rozum, srdce i vůli. Nechce nás poučovat o tom, co lidé mohou objevit vlastním osobním bádáním. Chce nám zvěstovat duchovní pravdy, o kterých se člověk dovídá jen z Božího zjevení. Dobře to vystihuje Pascal: „Bez Písma svatého, jehož hlavním obsahem je Ježíš Kristus, neznáme nic.“

1. Z Božího vnuknutí

Pisatelé jednotlivých biblických knih se odvolávají na jejich božský původ. Vylučují jakýkoli lidský inspiřující podnět. Vnuknutí připisují jednoznačně iniciativě Boží lásky.

Kdo byl inspirátorem Písma podle slov. ap. Petra? 2 Petr 1,21.

Žádný z biblických výroků není výplod vlastních úvah nebo výsledkem bádání jeho pisatele. Biblické poselství nepochází od člověka. Svůj původ nemá v lidském přání nebo rozhodnutí.

Co říká o inspiraci Písma ap. Pavel? 2 Tim 3,16a

Písmo ukazuje k Bohu jako ke svému původci. Všechny zjevené pravdy byly „vdechnuté Bohem“, i když jsou vy-

jádrěny lidskými slovy. Pán Bůh svým svatým Duchem osvětlil mysl i srdce svých služebníků. Bibličtí pisatelé tedy nemluví vlastním jménem, netlumočí vlastní myšlenky, ale Bůh mluvil skrze ně. Oslovoval je ve snu a ve viděních různými obrazy a podobenstvími. Pravdu takto zjevenou měli pak lidé vyjádřit lidskou řečí.

2. Poklad pravdy

Které pravdy týkající se Krista můžeme plně použít na celé Písmo? Jan 1,14

Písmo svými Bohem zjevenými pravdami vyjádřenými lidským jazykem tvoří božsko-lidskou jednotu. Podobné spojení bylo i v Kristu, který jako Syn Boží byl i Synem člověka. O Písmu platí to, co o Kristu, že „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“. Písmo máme přijímat jako spolehlivé a neomylné zjevení Boží vůle. Je normou charakteru, zjevením pravého učení a měřítkem zkušeností.

V čem spočívá jedinečnost a posvátnost Písma? Jan 5,39

Bible je jedinečná s v ý m o b s a h e m . Vzhledem k ostatním lidským náboženstvím a filozofii zde stojí zvěst o Ježíši Kristu. On je ve své jedinečnosti a nevystižitelnosti původcem, obsahem, počátkem i cílem Písma. Bible je pravdou proto, že tuto pravdu nevymysleli lidé, ale oznámil nám ji sám Bůh. Nepochází z lidského rozumu, ale z Božího srdce. Tato zvěst je vzácným obsahem Písma.

3. V nádobách hliněných

Kterým přirovnáním vystihl ap. Pavel, o co v Písmu jde? 2 Kor 4,7

Zvláštností Písma je, že je současně slovem Božím i slovem lidským. „Bohu se zalíbilo zjevit svou pravdu světu skrze lidské prostředníky a sám svým Duchem svatým vyvolil lidi a dal jim schopnost, aby toto dílo mohli vykonat. Bůh vedl jejich mysl, aby vybrala to, o čem

budou mluvit a o čem psát. Poklad byl svěřen hliněným nádobám, přesto však je z nebes. Svědectví je podáváno nedokonalým výrazem lidské řeči, přesto je to svědectví Boží; a poslušné, věřící dítko Boží spatřuje v něm slávu Božské moci, plnou milosti a pravdy.“

Co říká Písmo o inspiraci Božího slova? Ez 3,10

Bibli psali inspirovaní lidé, ale to není Boží způsob myšlení a vyjadřování. To je v Písmu lidská stránka. Bůh se zde nepředstavuje jako pisatel. Nejsou inspirovaná slova, ale lidé byli inspirovaní. Inspirace nepůsobí na slova či výrazy pisatele, ale na něho samého, takže pod vlivem Ducha svatého je proniknut myšlenkami. Slova však nesou pečeť každého jednotlivého pisatele. Boží mysl proniká všechno. Boží mysl a vůle se spojí s lidskou myslí a vůlí; tak se vyjádření člověka stávají Božím slovem.

4. Pán Ježíš a Písmo

Na co se Pán Ježíš odvolával v krajně závažné zkoušce svého života? Mat 4,7.10

Kristova víra v Boha a jeho poznání Boží vůle se zakládaly na Písmu. Od svého dětství pilně zkoumal Písmo a dobře je znal. V tom spočívá tajemství jeho síly v boji s pokušením. Nad světem vítězí víra, a víra se rozvíjí zkoumáním Písma. Kristus pokládá přidržení se Písma za důležitější než uskutečnění zázraku. Kristus se při každém z uvedených pokušení odvolal na 5. knihu Mojžíšovu.

V jakém rozsahu používal Pán Ježíš Písmo? Luk 24, 25—27.44

Kristus vyložil učedníkům všechna místa v Písmu, v nichž se mluví o něm, a začal Mojžíšem, kterým vlastní biblické dějiny začínají. Kdyby se jim byl dal hned poznat, byl by jejich srdce uspokojil. Byli by se radovali a nebyli by zatoužili po ničem jiném. Bylo jim však zapotřebí pochopit svědectví, která o něm vydávají obrazy a pro-

roctví Starého zákona. Ty musí být základem jejich víry. Kristus neučinil žádný div, aby je přesvědčil, ale jeho prvním činem bylo, že jim vysvětlil Písmo.

5. Autorita Písma

Co vytýkal Pán Ježíš Židům své doby? Mar 7,8.9.13

Písmo má všechny předpoklady, aby se stalo křesťanovi jediným svrchovaným pravidlem víry a života. Je neomylným hlediskem pravdy, proto musí být zdrojem našeho vyznání života, jediným základem našeho náboženství.

Jakou radu dal ap. Pavel Timoteovi? 2 Tim 4,1.2

Zásada „Písmo, jediné Písmo“ usměřňovalo církve reformovanou Božím slovem a má zůstat směrnicí i pro církve stále se reformující.

Ap. Pavel ve svém duchovním testamentu, když už svůj boj víry dobojoval, vede svého žáka a spolupracovníka ke „svatým písmům“, které jmenuje na jiném místě „zdravým učením“, „Slovem pravdy“ a „věrnou pravdou“. Můžeme říci, že jádrem jeho epištoly je autorita Písma.

Co Pavel předvídal, když psal Timoteovi? 2 Tim 3,13; 4,3.4

Proti tomuto zlu je jenom jeden lék — věrnost Božímu slovu. Proto Pavel napomíná svého mladého učedníka, aby zůstal neochvějným v tom, co se naučil, co slyšel a aby chránil, co je mu svěřeno.

6. Světlo pro život

Čím má být Písmo každému člověku? Žalm 119,105

Dokud má svítit světlo Písma každému věřícímu? 2 Petr 1,19

Jsme osobně povoláni státi se žáky Božího slova, a proto máme stále přijímat jasnější a jasnější světlo, které nám Pán chce dát.

Co je nejpřednější věcí Božího slova podle vyjádření žalmisty? Žalm 119,160

Boží zjevení v Písmu je pro křesťana zdrojem radosti. Křesťan může být optimistou, protože ví, že pravda nakonec zvítězí. Kdo je na straně pravdy, nikoho se nemusí bát a může být šťasten.

2. úkol — dne 10. ledna 1981

Bůh Písma

Zákl. verš: Job 11,7

Nechceme mluvit o Bohu filozofů nebo božstvích různých náboženství, ale o Bohu Písma, o Bohu Ježíše Krista, proroků a apoštolů, o Bohu celého „oblaku svědků víry“. Filozofie i různé náboženské systémy se všemožně snažily definovat Boha a nejčastěji ho ztotožňovali s „první příčinou“, „přírodním zákonem“, „kosmickou silou“, anebo aspoň přijali Boha jako „poslední realitu“. Náboženská filozofie vystihuje Boha vlastnostmi „všemohoucí“, „vševědoucí“, „všudypřítomný“, „věčný“ atd. I tyto pojmy nás poučují o důležitých pravdách o Bohu.

Písmo říká, že Bůh je duch a připisuje mu osobnost, protože člověk byl stvořen k jeho obrazu a jako osobní bytost se zjevil ve svém Synu.

Bůh tedy není nějaká abstraktní idea, nebo ideál, který existuje jen v lidské mysli. Bůh je skutečnost, ke které ideály směřují. Omezená lidská moudrost a rozum není s to pochopit nekonečného Boha. Můžeme ho poznat jenom tak, že On sám se nám dává poznat, a to do té míry, do jaké se nám milostivě zjevuje On sám.

V dnešním úkolu chceme na základě Písma poznávat Boha jako stvořitele, udržovatele, zákonodárce, soudce,

vládce a hlavně Otce. Moudrá rada Písma zní: „Na všech cestách svých snažuj se jej poznávati a On bude spravovati stezky tvé.“ V životě není nic důležitějšího než poznat Boha a celým srdcem ho milovat.

1. Stvořitel

Bůh staré i nové smlouvy je stvořitelem všeho. Jeho slovem byly učiněny všechny věci. Je Pánem viditelného, hmotného světa, času a dějin. V něm je začátek, smysl, cíl i konec všeho, co existuje. První kapitoly Písma mluví o začátku a poslední kapitoly zvěstují nám nejen „nové nebe a novou zemi“, ale „nové všechno“. Začátek stvoření byl slavný a rovněž tak slavný, dokonce slavnější, bude i konec.

Jak zní první slova Písma? 1 Moj 1,1

„První slova Písma jsou slova o Stvořiteli a stvoření. Jsou to první a základní slova, na kterých všechno spočívá. Kdyby měly být odstraněny, pak se všechno další zřítí. Jestli správně pochopíš, co v Písmu znamená Stvořitel, pak jsi správně pochopil celé Písmo. V tomto jediném slovu je obsaženo všechno ostatní.“ (E. Brunner)

Skrze koho a pro koho bylo všechno stvořeno? Kol 1,16.17

Apoštol Pavel nevylučuje nic z Božího stvoření. Zahrnuje nebe i zemi, viditelné i neviditelné a dodává, že stvoření se stalo skrze Krista a pro něj. To znamená, že Kristus je zprostředkovatelem i cílem stvoření.

Na jakém základě se má člověk podobat svému Tvůrci? 1 Moj 1,26.27

Člověk má vyzařovat obraz svého Stvořitele. Má zrcadlit Boží moudrost a lásku, spravedlnost, milosrdenství a pravdu.

2. Udržovatel

Bůh není nějaký nepřítomný pán. Týká se ho všechno dění ve vesmíru. On svou starostlivou láskou udržuje

všechno, co stvořil. Působí skrze zákony přírody, které používá jako své nástroje. Zákony přírody nevznikly samy od sebe. Všechno dění v přírodě svědčí o rozumné přítomnosti a čínorodém působení Bytosti, která se projevuje ve všem podle své vůle.

Které starozákonní příklady výrazně ukazují na Boží moc? 1 Král 17,3.14—16

Kterými příklady nás Pán Ježíš povzbuzuje, abychom mu denně důvěřovali? Mat 6,25—32

Ti, kteří skutečně věří, že Bůh je stvořitel, nebudou ustaraní. Míra božské péče, věnovaná kterémukoliv výtvaru stvoření odpovídá jeho zařazení ve stupnici bytostí. Nad vrabečkem bdí Prozřetelnost. Polní květiny a luční tráva se těší pozornosti a péči našeho nebeského Otce. Velký Mistr — Umělec pamatuje na lilie a vybavuje je takovou krásou, že převyšují slávu Šalomounovu. Oč větší péči věnuje pak člověku, jenž je obrazem a slávou Boží! Ruka, která udržuje světy v prostoru, ruka, která v celém Božím vesmíru udržuje pořádek a ustavičný pohyb všeho, je rukou, která byla za nás přibita na kříži.

3. Vládce

Víra přijímá zvěst a vyznává, že Bůh staré i nové smlouvy je jediným Pánem všeho stvoření a jediným vládcem vesmíru, je před světem i nad světem, před stvořením i nad stvořením. Je to vládce, jehož vláda záleží v lásce, milosti, v slitování a odpuštění, ale i v spravedlnosti a soudu. Je to Pán, který vítězí jinými prostředky, než to chápe lidský rozum, lidská spravedlnost nebo logika, lidské sobectví nebo žádostivost. Bůh je Pán svobodný, svrchovaný, milující a spravedlivý.

Jak popisuje David vlastnosti Boha jako svrchovaného vládce a jak vylíčil sebe? 1 Par 29,10.11.14—19

Tato modlitba je jednou z nejkrásnějších starozákonních modliteb a naznačuje pocity zbožného lidu v Boží přítom-

nosti. Boží svrchované vlastnosti se však dají slovy jen těžko vystihnout.

Co připomněl o Vládcí vesmíru ap. Pavel svému žáku? 1 Tim 1,17

Apoštol Pavel se zde zmiňuje o důležitých Božích vlastnostech. Bůh je věčným vládcem, netýká se ho žádná změna, je lidskému zraku nedostupný a jediný je neomylný v moudrosti.

Jakou podobu měl mít „v plnosti času“ tento Panovník podle Zach 9,9?

Král slávy v ponížení. Vládcce vesmíru v lidském těle. Pán života i smrti na kříži s trnovou korunou na hlavě. A přece jeho zdánlivá porážka na kříži je jeho vítězstvím. Přijde jako „Král králů a Pán pánů“, protože „jeho království bude království věčné, a všichni páni jemu slouží a jeho poslouchati budou.

4. Zákonodárce

Bůh řídí nejen hmotný svět přírodními zákony, ale ovládá i životy lidí svými zákony. Bůh jako vládce je i zákonodárcem, jeho vůle je zákonem, který má na zřeteli blaho stvoření.

Jak představuje prorok Izaiáš nebeského Vládce? Iz 33,22

Existuje jenom jeden zákonodárce, a to je Stvořitel, náš Pán. Je nejpopovanější k tomu, aby rozhodl, které zákony mají za určitých okolností platit.

Jak popisuje prorok Nehemiáš okolnosti vydání zákona na Sinaji? Neh 9,12—14

Co napsal ap. Pavel římským křesťanům o Božím zákonu? Řím 7,12

Když je Bůh svatý, spravedlivý a dobrý, jsou i jeho přikázání svatá, spravedlivá a dobrá. Jsou výrazem Božího charakteru.

Co prohlásil o Božím zákonu Ježíš Kristus? Mat 5,17
Pán Ježíš opravdu nepřišel zrušit a odstranit svatý a

věčný Boží zákon. Jako Bůh — i když teď v lidském těle — byl i zákonodárcem. Nepřišel ho ani změnit, protože všechna ustanovení Hospodinova jsou pravá a svatá. Proto mohl dodat, že „snáze pomine nebe a země, než aby padla jediná čárka ze zákona“.

5. Soudce

Když je Bůh Pánem celého světa, je samozřejmé, že je i jeho Soudcem. Jeho panování se projevuje v jeho soudu. Bůh je svému lidu zastáncem práva a spravedlnosti, a tím i pomocníkem v každém nebezpečství a vysvoboditelem. Bůh je strážcem své smlouvy, jeho soudy vyplývají z jeho smluvních závazků vůči lidu smlouvy. Na to nemá Boží lid zapomínat.

O čem byl žalmista přesvědčen? Žalm 7,12a; 9,8.9

Na co nemá člověk zapomínat vzhledem k Božímu soudu? Kaz 12,13.14

Písmo na mnohých místech zdůrazňuje, že základem Božího trůnu je „spravedlnost a soud“.

Jak a kým bude souzen celý svět? Sk 17,31

Bude soud, na kterém budeme všichni souzeni. Nebudou nás však soudit lidé, ale Bůh v osobě Toho, kterého k tomu určil. Měřítkem soudu bude jeho spravedlivý, dobrý, věčně platný svědek Boží lásky a svobody — Boží zákon. Tento zákon je strážcem „svobody dítek Božích“, svobody, která obsahuje Boží vládu, čest, právo a spravedlnost, a tedy i lásku a milost.

Na co ještě máme pamatovat podle ap. Jakuba? Jakub 2,12

„Život víry je stálým pokáním, stálým přijímáním odpuštění, stálou sebekontrolou a stálým poslušným naplňováním Božích příkazů. Tedy jednotu zákona a evangelia, milost a milosrdenství živého Boha poznáváme jenom v jeho spravedlnosti, spravedlnost poznáme v celé hloubce v jeho milosrdenství. Nad světem, dějinami a

člověkem vládne Bůh, Bůh svaté spravedlnosti. Ale jeho svatá spravedlnost vítězí na kříži.“ (J. L. Hromádka)

6. Otec

Žádné poznání Boha není dokonalé, pakli ho nepoznáme jako Otce. Tak jako v minulosti, i dnes svět potřebuje poznat Boha jako laskavého Otce. Toto poznání přináší srdci pokoj a útěchu v hodinách smutku. Poskytuje naději všem, kteří daleko zabloudili od otcovského domova. Bůh Písma je především Otcem našeho Pána Ježíše Krista. Poznat Boha jako Otce a stát se jeho synem umožňuje jenom jediný — Syn Boží — Ježíš Kristus. V tomto smyslu je Bůh Otcem Ježíšových učedníků a v tomto smyslu je Otcem i každého věřícího.

Co říká žalmista o Boží otcovské lásce? Žalm 103,13.14

Když Bůh je naším Otcem, jaký má být náš poměr k němu? 1 Jan 3,1.2

Bůh na nás hledí jako na své děti. Vytrhl nás ze světa a vyvolil si nás za členy nebeské rodiny. Nabádá nás, abychom k němu měli smělou důvěru. Rodiče milují své děti, avšak láska Boží je neskonale větší, než láska lidská.

Kterým podobenstvím vystihuje Pán Ježíš Boží otcovskou lásku? Luk 15,20—24

Podobenství o marnotratném synu představuje Boží vztah k těm, kteří kdysi Otcovskou lásku poznali, ale dovolili, aby je pokušitel strhl na svou stranu. Marnotratný syn se však rozhodl přiznat svou vinu. Podobenství zdůrazňuje, že když byl syn ještě daleko, už ho otec viděl. Láska má dobrý zrak. Nic nemohlo Otcovu zraku zastříit syna. Jaké je to ujištění o Boží ochotě přijmout kajícího hříšníka!

Komu jsme zavázáni neskonalou vděčností, že nám umožnil poznat Boha jako Otce, a tím si přivlastnit i příslib věčného života? 1 Jana 5,20

Čím bude Bůh všem, kteří zvítězí nad hříchem? Zjev 21,7

Bůh je láska

Zákl. verš 1 Jana 4,8

Největší potřebou člověka je pravé poznání Boha, protože toto poznání podle slov Pána Ježíše znamená věčný život. Při správném poznání člověk zjišťuje, že Bůh je především Bohem otcovsky laskavým, milostivým, dobrotivým, slitovným a odpouštějícím. Tento obdivuhodný Bůh je naším Otcem dnes, tak jak byl včera a bude i zítra.

Bůh je láska; nezáleží, co všechno přijde, nebo co nám lidé řeknou. Snad zdánlivě nepřekonatelné překážky každodenního života nám mohou zakrýt jeho tvář. My však smíme vědět, že jsme mu drazí. Cílem Kristova vtělení bylo umožnit lidem úzký vztah lásky s Bohem. Osobního Boha máme milovat, uctívat a zvěstovat v hluboké odevzdanosti. Jsme neskonale vděční, že smíme Boha poznávat v životě našeho Pána Ježíše Krista, že ho poznáváme z jeho živého slova v Písmu i ve svědectví církvi. V dnešním úkolu chceme uvažovat o takto zjeveném Bohu.

1. Otcovská láska

Kterým názvem nás Pán Ježíš učí oslovovat Boha?
Mat 6,9

Ježíš nás učil oslovovat Boha novým jménem. Je to jméno, které je úzce spojeno s nejmilejšími vzpomínkami lidského srdce. Používání tohoto jména je znamením naší lásky a důvěry k němu a zárukou jeho vztahu k nám. Toto jméno zní Božímu sluchu jako hudba. Bůh chce, abychom ho poznali jako Otce.

Kterými slovy vyjadřuje apoštol svůj údiv nad nevyzpytatelnou láskou Boží? 1 Jana 3,1.2

Tato láska nemá obdoby. Být dětmi nebeského Krále! Jaké převzácné zaslíbení! Téma nejhlubších úvah! Čím více uvažujeme o Božím charakteru ve světle kříže, tím víc vidíme milosrdenství a odpuštění spojené se spravedlností a právem, tím jasněji poznáváme nesčíslné důkazy neskonalé lásky a něžného soucitu, který převyšuje vroucí lásku matčinu k jejímu dítěti.

2. Svatá láska

Jakou zkušenost zažil prorok Izaiáš? Iz 6,3

Svatost je vlastnost, kterou se pravý Bůh odlišuje od bohů nepravých. Svatost vyjadřuje svrchovanou dokonalost. Boží otcovská láska je svatá, to znamená dokonalá, čistá, nesobecká — *a g a p é*, hledající vrcholné dobro těch, které miluje, a to bez ohledu na to, zda si tuto lásku zaslouhují. Láska i svatost je vlastnost, s kterou se chce Bůh s námi dělit.

Jaké svědectví vydal ap. Pavel o Boží dobrotě a touze po našem posvěcení? 2 Tim 1,9

Svatý Bůh povolává svatým povoláním. Neděje se to na základě, že bychom byli svatí, nebo že bychom si zasloužili být povolání. Bůh má tento záměr s námi od samého počátku a jeho milost nám to umožnila pro zásluhy Ježíše Krista.

Jaký cíl nám Bůh stanovil? Žid 12,10

Svatost je úplné odevzdání vlastní vůle Bohu. Je to důvěra Bohu ve zkouškách, ve dnech temných právě tak jako ve dnech slunečných. Je to bezvýhradné spolehnutí se na Boha a spočinutí v jeho lásce.

3. Milosrdná láska

Která událost pomohla Mojžíšovi poznat základní rysy Božího charakteru? 2 Moj 34,6

Boží jméno je výrazem Božího charakteru, který je vystižen třemi základními vlastnostmi — milosrdenstvím,

spravedlností a pravdou. Bůh projevuje lásku svému lidu mnohým způsobem: je lítostivý, milosrdný, dlouhoshovívající, hojný v dobrotě a pravdě, zachovává milost tisícům, odpouští nepravost, přestoupení a hříchy. Sotva bychom si uměli představit úplnější souhrn Boží lásky k hříšníkům.

Co přišel Ježíš Kristus zjevit lidem? Jan 17,6

Ježíš přišel mezi nás, aby zjevil Boha lidem i andělům. Byl Slovem Božím — vyslovením myšlení Božího. V modlitbě za své učedníky Kristus pravil: „Zjevil jsem tvé jméno lidem . . . aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich.“ Ukáže se, že sláva vyzařující z tváře Ježíšovy je sláva lásky, která dovede obětovat sebe. Ve světle Golgoty se ukáže, že zákon lásky, která nemyslí na sebe, je zákonem života země i nebes, že láska, která „nehledá svého vlastního“, má svůj zdroj v srdci Božím a že v tichém pokorném Ježíši se projevila povaha toho, jenž přebývá ve světle nepřístupitelném.

4. Stálá a věrná láska

Jaké svědectví vydává apoštol Jan o stálosti Boží lásky? 1 Ján 4,8.16

Boží přirozeností je láska. Vždy to tak bylo a vždy to tak bude. Ten „vznešený, který přebývá na věčnosti“, se nemění, „u něho není změny ani stínu z odvrácení“. Každý projev jeho tvořivé síly je projevem jeho nekonečné lásky. Boží vláda zahrnuje hojnost požehnání pro všechny stvořené bytosti.

Kterým příkladem znázorňuje prorok stálost Boží lásky? Iz 49,13—16

Přirovnáním Boží lásky k nejsilnějšímu pozemskému poutu, k lásce mateřské, je znázorněno Boží milosrdenství k nám. Avšak ani toto přirovnání, ať je jakkoli dojemné, nestačí k vyjádření nekonečného slitování nebeského Otce. Po celou věčnost budou stopy po hřebech na rukách jeho milovaného Syna svědčit o jeho neskonalém milosrdenství

k lidem. Proto bychom měli dávat pozor, abychom nepodléhali pochybnostem nebo nedůvěře a ve své beznaději nenaříkali na Boha a nepředstavovali jej v nesprávném světle.

5. Nepřekonatelná láska

Co je cílem věčné lásky? Jan 3,16

Tento text se nazývá „stručným evangeliem“. Naznačuje šířku Boží lásky — svět. Mluví o oběti — Bůh dal svého jediného Syna. Poukazuje na rozsah Božího činu — všichni, kteří v něj věří, nemají zahynout, ale mají život věčný. Otec nás miluje ne pro velkou smiřující oběť Kristovu, ale tuto oběť dal právě z lásky k nám. Kristus byl zprostředkovatelem Boží neskonale lásky k padlému světu.

Jak mimořádná je Boží láska? Řím 5,6—8

Kristus je naší velkou obětí, naším obhájcem, naším bratrem. Má naší podobu i před trůnem Otce a zůstává spojen na věky s lidstvem, které vykoupil. Je Synem člověka, a to všechno proto, aby byl člověk zachráněn ze zkázy a ponížení hříchu, aby mohl zrcadlit Boží lásku a těšit se ze svatosti.

Co říká apoštol Pavel o nepřekonatelnosti Boží lásky? Řím 8,38.39

Boží láska, tak jako Bůh sám, je nepřekonatelná, neproniknutelná moc, která nás může tak obklopit, že se nás nedotkne žádné zlo. Žádné nadlidské úsilí nás nevyrvе z jejího obětí. V Boží lásce jsme zcela bezpečni.

Jak se apoštol Pavel modlil za věřící? Ef 3,17—19

V tomto životě můžeme jen začít chápat podivuhodný proces vykoupení. Naším omezeným rozumem můžeme vážně hloubat o hanbě a slávě, o životě a smrti, o spravedlnosti a milosti, jež se setkávají v kříži; i když však napínáme své duševní síly do krajnosti, nedokážeme pochopit vykoupení v jeho plném významu. Nezměrná ve-

likost, délka a šířka, hloubka a výška spásné lásky jsou těžko pochopitelné.

6. Věčná láska .

Kterými slovy nás ujišťuje prorok o věčné Boží lásce? Jer 31,3

Prorok v tragické chvíli ujišťuje zarmoucený lid, že Boží láska, tolikrát projevená vůči jeho otcům, nezapomíná ani na ně, protože je stálá, věčná. Jestli nebudou odporovat jeho milosti, Bůh bude s nimi stále spojen a svou smlouvu milosrdenství nezruší.

Jak popisuje žalmista Boží lásku? Žalm 34,9–11

Boží láska se zjevuje v tom, že se stará o všechny potřeby člověka. „Okuste a vizte“, říká žalmista. Zve nás, abychom ze zkušenosti poznali Boží lásku. Chceme-li opravdu poznat Boha, musíme jít jeho cestou. Kdo přišel s Bohem jednou v životě do styku, nemůže už o něm pochybovat.

Jak by měl člověk odpovídat na Boží dobrotu? Žalm 105,1.2

Které ujištění z Pavlova odkazu smí platit i nám? 2 Kor 13,11

4. úkol — dne 24. ledna 1981

Tajemství nepravosti

Zákl. verš: 2 Tes 2,7

Zlo existuje. Jeho působení pozorujeme všude kolem sebe i v sobě. Zlo rozpoutalo mnoho utrpení. Místo, aby ho bylo méně, je ho čím dál více. Rozsah zla nás děsí, jeho následky nás bolí a jeho trvání znechucuje. Ať už

mu říkáme jakkoli: nepořádek nebo nepravost, vzpoura nebo hřích, jeho neúprosnými následky jsou bolest a smrt.

Od stvoření světa až dodnes lidé ohýbají hřbet pod jeho železným jařmem a svírá je jeho odporná krutost. Ode dávna pociťovali jeho ohavnosti, plakali nad jeho působením a tisícerými prostředky se snažili uniknout jeho tyranii. Mnozí si kladou otázku: Proč je tomu tak? Odkud se vzalo zlo? Až pokud ještě?

V dnešním úkolu chceme na základě Pisma objasnit si některé okolnosti, které s tímto problémem souvisejí.

1. Odkud je zlo

Jaký byl původní stav Božího stvoření? 2 Moj 1,31; Job 38,1—7

Protože základem Boží vlády je zákon lásky, štěstí všech rozumných bytostí závisí na dokonalé shodě s jeho Božími zásadami spravedlnosti. Pokud všechno tvorstvo zůstávalo věrno lásce, vládla v Božím vesmíru dokonalá svornost.

Kde se vzal koukol mezi dobrým semenem na Božím poli podle podobenství Pána Ježíše? Mat 13,27.28

Staví-li nás stvoření před tajemství, které přesahuje naše chápání, pak problém zla je krajně tísnivý nejen pro ty, kteří neumějí věřit, ale často i pro věřící učedníky. Marně se snažili optimističtí filozofové popírat zlo, nebo zdůvodňovat, racionalizovat. Rozum nám nemůže dát vysvětlení zla a hříchu, protože zlo a hřích nemají ve světě opodstatnění. Bůh stvořil svět jako „velmi dobrý“. Zlo je svou podstatou iracionální, nepravdivé, nesmyslné. Kdyby se zlo dalo vysvětlit, dalo by se i ospravedlnit. Potom by to však nebylo zlo.

2. Původce zla

Jak jmenuje Písmo původce zla? Zjev 12,9

Protože Bůh je stvořitelem všeho, a tudíž i nebeské by-

tosti, která se jmenuje Lucifer (později satan), domnívají se mnozí, že původcem zla a hříchu je tedy sám Bůh. Takováto „logika“ však ve světle Písma neobstojí. Bůh zlo nechtěl a ani ho nestvořil. Písmo učí velmi jasně, že Bůh není v žádném případě odpovědný za vznik hříchu; že vznik vzpoury není způsoben nějakým svémocným odnětím Božské milosti nebo nějakou nedokonalostí Božské správy.

Co říká Písmo obraznou řečí o velikosti a slávě původce zla? Ez 28,12—15

Tato slova adresovaná tyrskému králi výstižně charakterizují Lucifera — satana. Písmo nejednou v symbolu bezbožných králů představuje padlého cheruba — dábla. Zlo má svůj začátek v Luciferovi, který se vzbouřil proti Boží vládě. Před svým pádem byl vynikajícím cherubem. Bůh ho stvořil ke svému obrazu jako dobré a krásné stvoření.

Kterou příčinu pádu Lucifera uvádí prorok Izaiáš? Iz 14,12—14

Slova těchto veršů patřila babylónskému králi. Události, které se zde připisují tomuto králi, se však odehrály hned po pádu satana. Za touto postavou utlačitele izraelského lidu se skrývá onen odvěký tyran lidstva. Jde o personifikaci satana s uvedením příčiny pádu — pýchy. Tato velebná bytost se rozhodla povznést se „nad hvězdy silného Boha“ s odůvodněním, že chce být podobna Nejvyššímu. Zlo je tedy otevřený odboj proti Bohu, jeho spravedlnosti a dobru. I když Písmo původ zla nijak nevysvětluje, obraznou řečí jeho původ naznačuje.

3. Pýcha předchází pád

Z jakého postoje se ve vesmíru zrodil pád? Přísl. 29,23

Písmo se zmiňuje o pýše, závisti, nezkrotné ctižádostivosti, žárlivosti na úspěch druhého a žádostivosti jako o zdroji hříchu. Všechny tyto výrazy naznačují zvrácený postoj, z kterého pochází zlo ve vesmíru. Původce hříchu

padl, protože chtěl být rovný Bohu. Chtěl proniknout do Božích rad a záměrů, z kterých byl vyloučen proto, že jako stvořená bytost nemohl chápat moudrost věčného Boha. Byla to jeho pýcha, která ho vedla ke vzpouře.

Proti komu se Lucifer obzvlášť vzbouřil? Zjev 12,7–9

Lucifer záviděl čest, kterou věčný Otec poctil Syna, a jako kníže andělských zástupů toužil po moci, kterou měl jedině Kristus.

Která událost ze života Ježíše je jasným důkazem satanovy závistivé a žárlivé nenávisti vůči Božímu Synu? Mat 4,8.9

Satan se představil Božímu synu jako kníže tohoto světa. Protože neměl vlastnické právo na svět, mohl být jen jeho uchvatitelem. Kristus se s ním nepouští do sporu o jeho neoprávněné nároky na pozemskou vládu, ale jednoznačným odmítnutím pocty mu toto právo upírá. Jestli Kristus mluví o „knížeti“ tohoto světa, je to jen proto, aby byl zdůrazněn jeho usurpátorský charakter.

Kterými slovy vylíčil Pán Ježíš pravý charakter satana? Jan 8,44

Tato slova jsou tak jasná, důrazná a jednoznačná, že vylučují jakoukoliv pochybnost o existenci a pravém charakteru Božího odpůrce, satana.

4. Boží shovívavost

Jaký Boží postoj vůči odbojnému Luciferovi je možné předpokládat z Božího postoje vůči hříšníkům? Ez 33,11

Bůh byl vůči Luciferovi ve své velké milosti, která odpovídá jeho božskému charakteru, dlouho shovívavý. Soucitný Stvořitel z lítosti nad Luciferem a jeho stoupenci se snažil odvrátit je od propasti zkázy, do níž se řítili. Jeho milosti však nebylo porozuměno. Lucifer označil shovívavost Boží za důkaz své vlastní převahy. Tak se stalo, že z Lucifera, „světlonoše“, který sdílel slávu Boha, se přestoupením stal satan, „odpůrce“ Boha a svatých a škůdce těch, jež nebe svěřilo jeho vedení a ochraně.

Co se přihodilo satanu, když stále odmítal Boží milost?
Luk 10,18; Iz 14,12

Proč Bůh nezničil původce hříchu, aby zabránil vpádu zla na zem? Můžeme uvést 4 důvody:

1. okamžité zničení zla a původce hříchu mohlo v mysli nebešťanů vyvolat pochybnosti ve spravedlnost Božího zákona,
2. samo zlo mělo odstupem času odhalit satana jako svůdce, odbojníka, lháře a vraha,
3. okamžité zničení satana by probudilo spíše strach než lásku,
4. satanovo jednání a vzpoura měly být pro vesmír trvalým poučením o následcích hříchu. Měly dosvědčit, že blaho všech stvořených bytostí závisí na existenci Boží vlády a jeho zákona.

5. Vzpoura andělů

Kdo následoval satana ve vzpouře proti Bohu? Juda 6
Satan nezůstal sám ve vzpouře proti Bohu, ale strhl na svou stranu i část andělů, z kterých se pak stali „démoni“, zlí duchové.

O jakém počtu takto svedených „nebeských hvězd“ mluví Písmo? Zjev 12,4

Když se v nebi probudila v satanu nespokojenost, nešel si stěžovat k Bohu nebo ke Kristu, ale k andělům, kteří ho považovali za dokonalého a vysvětloval jim, že mu Bůh křivdí, když dává přednost Kristu. Výsledkem toho líčení bylo, že třetina andělů se rozhodla následovat Lucifera a tudíž ztratila svou bezhříšnost, svoje vznešené postavení a svůj šťastný domov.

Jak se zachoval Pán Bůh k těmto padlým „hvězdám“?
2 Petr 2,4

6. Boj v nebi

Co viděl apoštol Jan ve vidění podle Zjev 12,7?

Jak stručně nastiňuje dějiny velkého sporu mezi sata-

nem a Kristem v nebi od jeho začátku až po Kristovo vítězství na kříži a konečné svrnutí satana na zem. Satan a jeho andělé byli svrženi s nebe před stvořením světa. Avšak před Kristovým vtělením měli ještě přístup do nebe. Nebyli však obyvateli nebeských příbytků. Prorok Zachariáš viděl satana jako žalobce velekněze Jozue (Zach 3,1–5).

Z kterých Ježíšových slov se dovídáme o definitivním svržení satana a jeho andělů s nebe? Jan 12,31

Kde teď vládne satanský zástup? Ef 6,12

Působíštěm satana je oblast země, říše „temnosti“.

5. úkol — dne 31. ledna 1981

Vznešenost a bída člověka

Zákl. verš: Žalm 8,5.6

Po celou dobu, kdy člověk žije a uvažuje, se ptá, odkud přichází, proč zde je a kam spěje. Silně se zajímá o problém svého původu a smyslu i cíli svého života. Ať už jsou odpovědi antropologie, psychologie a dalších příbuzných věd jakékoliv, Písmo představuje člověka jako bytost stvořenou „k Božímu obrazu“. V tomto výrazu je celá podstata člověka: jeho vznešený původ, přirozenost korunovaná slávou a ctí a slavné určení ve tvořivém společenství s Bohem.

Může se situace člověka, který utrpěl po tom velkém šoku a který nazýváme hřích, jevit jinak než velký pád? Odkaz velikosti a moci je v člověku stále podlamován slabostí. I přes výchovu a vzdělání jsme svědky nerozumného chování. Vedle vznešeného poslání nás zaráží neodpovědný postoj. Sláva i pád, vznešenost a bída — takový je dnešní

obraz člověka. Výrazně to vyjádřil už Pascal před několika staletími. „Jaká mátoha je člověk! Jaká zvláštnost, jaký netvor, jaký protiklad, jaký zmatek, jaká podivnost! Soudce všech, nerozumný pozemský červ, strážce pravdy, stoka nečistoty a omylů, sláva i vyvrhel vesmíru!“

Co je vlastně člověk? Proč jedná, myslí a chová se tak, jak to dělá?

Na tyto otázky čekáme dnes odpověď z Písma. Jde o dvě hlavní myšlenky: Člověk jako obraz Boží a člověk jako hříšník.

1. K obrazu Božímu

Celé nebe s radostným zájmem sledovalo stvoření světa i člověka. Lidské bytosti byly novým a zvláštním druhem. Záměrem Stvořitele bylo, aby lidé naplnili zemi.

Jak zní Boží rozhodnutí o stvoření člověka? 1 Moj 1,26,27

Co znamená výraz „k Božímu obrazu“?

Když Adam vyšel ze Stvořitelových rukou, nesl podobu svého Tvůrce. Každá lidská bytost stvořená k obrazu Božímu je vybavená schopností podobnou schopnosti Stvořitele, je osobností schopnou myslet a jednat. Přirozenost prvního člověka byla v souladu s vůlí Boží. Jeho láska byla čistá, jeho touhy, záliby a city byly pod vládou rozumu. Člověk byl svatý a šťastný. Poslouchal bezvýhradně Boží vůli.

Kterým přirovnáním zdůrazňuje Písmo závislost člověka na svém Tvůrci? Iz 64,8

V podstatě každý text Písma, který se zmiňuje o člověku jako o božím obrazu, svědčí o tom, že život člověka závisí na Bohu. Člověk nežije sám od sebe.

V kom jediné můžeme vidět dodnes pravý obraz Boží? Kol 1,15

V Kristu, kterého Písmo nazývá pravým obrazem Boha, nacházíme dokonalý vzor pravého člověka. Důkladným zkoumáním Božího slova, vzájemným porovnáváním textů

Písma a zájmem o život a osobnost Ježíše Krista docházíme k významnému jádru výrazu „k Božímu obrazu“.

2. Korunovaný slávou a ctí

Co říká Písmo o vznešeném vybavení člověka? Žalm 8, 6b

Při stvoření k obrazu Božímu dostali Adam a Eva vybavení přiměřené jejich vznešenému určení. Svým půvabným a souměrným zjevem, pravidelnými a krásnými rysy, zářícím zdravím, radostí a nadějí zvýrazňovali podobu svého Tvůrce. Tato podobnost se neprojevovala jenom navenek v tělesném zjevu. Sláva Stvořitele vyzařovala z každé jejich duševní schopnosti.

Mnozí lidé nechápou cíl, pro který byli stvořeni. Cílem je spíše láska k lidstvu a oslava Boha, nežli lidská samolibost a sláva. Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a podle Božího záměru. Čím déle by byl člověk žil, tím plněji měl zjevovat tento obraz a tím dokonaleji zrcadlit Stvořitelovu slávu.

Co bylo hlavním smyslem Božího obrazu? 1 Kor 6,19.20

Bůh stvořil člověka jako bytost vznešenou. Jen člověk byl stvořen k obrazu Božímu a může mít podíl na Boží přirozenosti, na spolupráci se svým Tvůrcem a na uskutečňování jeho plánu. Hlavním smyslem Božího obrazu je, aby se schopnosti člověka uplatnily ve směru lásky, a k tomu používá Bůh svou všemohoucnost. Kristus přišel na svět a poslušně se řídil vůlí Otce, aby lidem ukázal, co z nich Bůh chce mít a čím mohou být.

3. Vznešená úloha

Z Písma je zřejmé, že výraz „obraz Boží“ se nevztahuje na to, co člověk má, ale na to, čím je. Týká se jeho činností, jeho charakteru, jeho projevů a vztahů. Bůh dal člověku ústrojí, schopnosti i prostředky, aby člověk mohl mít s Bohem společenství a aby odpovídal na jeho lásku, žil v obecenství s jinými lidmi a ovládal zemi.

Jaký záměr sledoval Bůh stvořením člověka „k obrazu svému“? 1 Moj 1,26

K podstatě Božího obrazu patří to, co je nejvýstižněji vyjádřeno v 1 Moj 1,26—28, to je vztah člověka k přirozenému světu. Ovládnutí země, vláda nad Božím stvořením, přednostní právo naplnit zemi, povolání k práci, tvoření a budování, to zřejmě patří k pravé přirozenosti člověka. V tomto ohledu je skutečně člověk obrazem svého Stvořitele, který naplnil zemi novým životem a stále se o všechno stará.

K čemu ještě byli první lidé povoláni? 1 Moj 1,28

Pán chtěl rozšířit nebesa. Toužil po větší rodině stvořených, rozumných bytostí. Chtěl, aby zemi obývaly bytosti, které by byly požehnáním sobě i navzájem a které by ctily svého Stvořitele.

4. Svoboda

Co říká apoštol Pavel o Boží svobodě? 2 Kor 3,17

Tam, kde je Bůh, Ježíš Kristus, Duch svatý, tam je svoboda. Tam, kde Bůh tvoří svobodným rozhodnutím své lásky, není ani stopy po vynucené poslušnosti bytostí stvořených k jeho obrazu. Bůh mohl stvořit člověka bez možnosti přestoupit jeho zákon, ale pak by už člověk nebyl svobodnou, mravně odpovědnou bytostí, nýbrž automatem. Bez svobodné volby by jeho poslušnost nebyla dobrovolná, ale vynucená. Nebyl by možný rozvoj charakteru.

V čem se projevila Adamova svoboda? 1 Moj 2,17

Člověk byl stvořen bez jakékoli náklonnosti ke zlému. Volbou měl Adam svobodně potvrdit, že Bůh je jeho stvořitelem, a sám že je Božím stvořením. Člověk byl stvořen proto, aby oslavoval Boha. Svoboda sama o sobě není cílem. Svoboda umožňuje člověku splnit původní povolání a záměr.

5. Ve zkoušce pokušení

Zatímco Bůh původně stvořil člověka ke svému obrazu, snažil se satan svou svůdnou lstí zničit v člověku tento obraz.

Pro který první krok připravil původce hříchu prostřednictvím hada zvláštní ovzduší? 1 Moj 3,1—7

Satan nejprve vzbudí pochybnost o Boží moudrosti větou: „Je to tak, že vám Bůh řekl?“ Pak v nich vzbudil pochybnost o Boží pravdomluvnosti slovy: „Jistě nezemřete.“ Konečně projevil nedůvěru vůči Boží dobrotě a jeho úmyslu: „Budete jako bohové.“ Jakoby jim Bůh něco dobrého nedopřál!

O kterých třech cestách pokušení se zmiňuje apoštol Jan? 1 Jana 2,15—17

Celý příběh Adamova pádu do hříchu se jeví jako nerozvázný a nesmyslný. A právě taková je i podstata hříchu. Není pro něj žádného důvodu. Písmo mluví o tajemství nepravosti. Znevážením Boha ztratil člověk svoje vlastní já. Tím, že chtěl být jako Bůh, stal se ničím. Nezáleží, zda hřích nazveme nepravostí, vzpourou, přestoupením nebo bezzákonností — hřích je v podstatě neochota uznat, že Bůh nás stvořil, že žijeme a existujeme jenom z něho.

6. Žalostné poznání

Jak smutně se naplnila slova pokušitele? 1 Moj 3,7

Adamovi a Evě se skutečně otevřely oči. Teď poznali, co je dobré a zlé. Rajská blaženost se jim jako dobro projevila na právě poznaném zlu. Poznali rozdíl. Nebylo to však poznání podle vůle Boží, ale poznání obviňující svědomí. Cítili se před Bohem viníky. Nemohli už hledět na sebe jako dříve, protože z nich spadlo světelné roucho čistoty a nevinnosti a poznali, že jsou nazí. Bylo zcela přirozené, že svou nepříjemnou nahotu chtěli před sebou zakrýt.

Co následovalo dál? 1 Moj 3,8—11

První lidé silně pocítili osamělost odloučenosti od Boha. Šli se tedy skrýt. Od té doby je člověk na útěku před Bohem. Bůh však jde za člověkem. Hřích tak zatemnil lidskou mysl, že žijeme v marném domnění, že je možno se před Bohem skrýt.

6. úkol — dne 7. února 1981

Všichni zhřešili

Zákl. verš: Řím 3,23

Člověk jako občan Božího království ztratil pádem do hříchu všechna práva a ocitl se v úloze odbojníka vůči Bohu. Nemohl už dále zůstat v ráji, kde byl strom života, aby neměl možnost jíst z životodárného ovoce a aby nemohl věčně žít jako hříšník. Bůh musel člověka z ráje vypovědět.

Stvoření člověka k obrazu Božímu, jeho perspektivní rozmach schopností, zalidnění země i věčný život — to všechno bylo podmíněno poslušností Bohu. Podmínka byla člověku dána jasně a srozumitelně. Člověk měl svobodnou vůli rozhodnout se. Boží výstraha před nepřítelem v podobě zákazu jíst ze stromu poznání byla dostatečným usměrněním pro člověka a měla být jeho ochranou před pádem do hříchu.

Pád člověka dolehl bolestně na Boží srdce, vyvolal smutnou ozvěnu v celém vesmíru a uvolnil příliv zla na zemi. I když Bůh musel počítat s možností hříchu v podobě neposlušnosti, zpronevěry a vzpoury člověka, přece jenom byl první hřích úderem do laskavé Boží tváře.

1. Místo ráje — zlořečenství

Jaké výrazy používá Písmo k označení hříchu? Iz 1,4

Hřích Adama a Evy můžeme charakterizovat jako zvrácený postoj vůči vyslovené vůli Boží, který se projevil jak v jejich myšlení, tak i konání. Je to nedůvěra v Boží dobrotu, snaha po rovnosti s Bohem, touha po svobodě, kterou nabízí srdce, je to vzpoura, přestoupení, bezzákonnost, zavrhování Boží autority — jedním slovem sobectví.

Jakou definici hříchu čteme v Novém zákoně? 1 Jana 3,4

Počáteční hřích je snaha být nezávislý na Stvořiteli, být sám sobě bohem. Modloslužba vlastnímu „já“ je základem každého hříchu. Luciferovo obvinění Božího charakteru, jeho vlády a zákona skrývalo před anděly jeho skutečný záměr: získat nezávislost na Boží svrchovanosti.

Mohou dobré, spravedlivé a blahodárné zákony někoho zotročit? 1 Jana 5,3

Hřích je víc než jen pouhé porušení nějakého pravidla, je to projev vůle být nezávislý na Bohu. Skutečnost, že člověk se rozhodl poslouchat pokušitele a neuposlechnout Boha, se stala největší tragédií všech dob.

Jakou smutnou zprávu čteme o následcích neposlušnosti prvních rodičů v ráji? 1 Moj 3,24

2. Místo svobody — otroctví

Hřích je strašná skutečnost. Dokázal tak zotročit lidskou přirozenost, že člověk už nemá sílu, aby mu odolal. Člověk se stal jeho otrokem a všechno jeho úsilí vysvobodit se vlastní snahou je marné.

Otrokem koho se stal původně svobodný člověk? Řím 6,16

Člověk byl stvořen jako svobodná bytost a měl možnost rozhodnout se i pro neposlušnost. Mohl se svobodně rozhodnout, komu bude sloužit, koho bude oslavovat a

poslouchat. Pro tuto svobodu mohl člověk skutečně milovat Boha a žít s ním v pěkném vztahu.

V čem se projevila nesvoboda člověka po jeho pádu do hříchu? Řím 7,14–21

Hřích je svévolné zneužití Bohem dané svobody. Je to svoboda bez závazků a zodpovědnosti, svoboda bez Boha a bez bližního, a tedy proti Bohu a proti bližnímu. Hřích je převrácený vztah člověka k Bohu, k jeho vůli, k jeho zákonu lásky, a tím i zvrácený vztah k bližnímu. Hříchem člověk ztratil svou svobodu a stal se sám sobě otrokem. Ze strašného otroctví, které si svobodně zvolil, se už nemůže vymanit sám, protože nemůže obnovit původní vztah k Bohu a k lidem.

3. Místo slávy — pád

Slovo „pád“ nemají mnozí dnešní křesťané rádi, ale je to skutečnost, která poznamenává životy všech lidí. Co je v podstatě hřích? Hřích je popření Boha a snaha vyvýšit se nad něj s nevyhnutelným následkem hlubokého pádu.

Co pozoroval apoštol Pavel, když psal o všeobecném zákonu hříchu? Řím 3,23

Hřích způsobil velkou škodu na Božím obrazu v člověku. Apoštol Pavel říká: „Všichni zhřešili a nemají slávy Boží.“ Obraz je porušen. Člověk už nezrcadlí slávu svého Tvůrce.

Jaká je souvislost mezi hříchem a nevěrou podle apoštola Pavla? Řím 14,23b

V Adamově pádu do hříchu se opakuje počátek zla na nebi. Nejdříve nevěra, dále odvrácení se od Božího slova, potom pýcha a žárlivost, závist a sobectví. Eva přestala důvěřovat Božímu slovu, a to ji přivedlo ku pádu. Na soudu nebudou lidé odsouzeni proto, že vědomě uvěřili hříchu, ale proto, že nevěřili pravdě. Zanedbali příležitost poznat pravdu. Neposlušnost vůči Bohu je i přes všechna tvrzení ďábla vždycky zhoubná.

4. Místo lásky — strach

Pokud všechny stvořené bytosti zůstávaly věrný lásce, vládla v Božím vesmíru dokonalá svornost. Nebeské zástupy radostně plnily záměry svého Stvořitele. Byly šťastny, že jsou odleskem Boží slávy a nadšeně Pána chválily. Láska k Bohu byla tím nejvyšším vztahem a láska k jiným bytostem byla upřímná a nesobecká. Nebeský soulad nebyl narušen žádnou neshodou.

Jak reagovali Adam a Eva na Boží přítomnost po pádu do hříchu? 1 Moj 3,8

Člověk ve své bezhříšnosti žil v radostném obcenství se svým Pánem, „v němž jsou obsaženy všechny tajemné poklady moudrosti a poznání“. Ale po pádu do hříchu se člověk už neuměl těšit ze svatosti a chtěl se skrýt před Boží přítomností. Neobnovené srdce se takto chová dodnes. Není v souladu s Bohem a nenachází žádnou radost ve společenství s ním. Hříšník by neuměl být šťastný v Boží přítomnosti, vyhýbal by se společenství svatých bytostí.

Jak výstižně charakterizoval ap. Jan dokonalou lásku? 1 Jana 4,18

Hřích, strach, útěk a ukrývání patří k sobě jako souvislý řetěz nerozvážného činu. To platí dodnes. V ovzduší pravé lásky, důvěry a porozumění není místa pro strach. Láska spojuje člověka s Bohem i s lidmi navzájem.

Na co člověk zapomíná ve své zaslepenosti? Žalm 139, 7—13

Před Bohem se nemůžeme skrýt, nemůžeme mu uniknout. Člověk na útěku před Bohem je z Božího hlediska nerozvážný tvor.

5. Místo života — smrt

Hřích překáží člověku dosáhnout věčný život. A proto Bůh vyřkl rozsudek smrti nad každým hříšníkem.

Co o tom napsal apoštol Pavel? Řím 6,23

Jakou výstrahu dal Bůh prvním rodičům v ráji? 1 Moj 2,17

Bůh nemůže připustit, aby hříšník žil věčně. Nemůže vzít hříšníky do svého království, protože bída a utrpení by tím existovaly věčně. Bůh může vykonat jen jedno: nechat v platnosti vyřčený rozsudek smrti nad všemi hříšníky. Protože všichni patříme mezi ně, platnost Božího rozsudku visí nad námi všemi.

Který výrok Písma o tom jasně svědčí? Řím 5,12–14

Smrt nemá svůj počátek v Bohu a není důsledkem jeho vůle. Je následkem hříchu. Je jako tma, která nás obklopí, když vypínačem přerušíme spojení mezi žárovkou a zdrojem elektrického proudu. Když Adam zhřešil, a tím přerušil spojení se zdrojem života, nevyhnutelně přišla smrt.

Hřích je cizí prvek v Božím plánu. Jeho podstatou je odloučenost od Boha, odcizení se Bohu. Poznali to Adam a Eva v rájské zahradě z vlastní zkušenosti. Když Boží příkaz neuposlechli, utíkali od Boha. Život můžeme mít jen od Boha. Kromě Boha není žádný zdroj života.

6. Beznadějný stav

Celé Písmo svědčí o tom, že pro hřích jednoho člověka na počátku přišla smrt na všechny. „Všichni zhřešili a nemají slávy Boží.“

Co napsal apoštol Pavel o všeobecném vlivu hříchu? Řím 5,12

Žijeme v hříšném světě a za rozmach zla jsme všichni nějak odpovědní. Vinu můžeme sice mít různou, ale žádný není bez viny. Písmo zahrnuje všechny pod hřích.

Jak popisuje tuto skutečnost žalmista? Žalm 14,3

Nijak neunikneme tomuto obvinění. Jsme pokolení hříšníků. Taková je naše přirozenost, protože „skrze neposlušnost jednoho člověka mnozí byli učiněni hříšníky“.

Jak bolestně si tuto skutečnost uvědomuje ten, kdo ja-

ko apoštol Pavel se dostává k duchovnímu světlu? Řím 7,24

Pavlův výkřik vychází po staletí ze srdcí všech, kteří jsou obtíženi hříchem od té doby, kdy se nesměli vrátit do ráje pro hřích prvních rodičů. Propast, kterou mezi Bohem a člověkem vytvořil hřích, není možno z lidské strany překlenout žádným úsilím.

7. úkol — dne 14. února 1981

Boží spasitelný plán

Zákl. verš: Jan 3,16

Ústředním tématem celého Písma je plán vykoupení člověka, jeho obnovy k Božímu obrazu a náprava všeho. Jádrem zvěsti každé biblické knihy a každého textu Písma je rozvinutí tohoto obdivuhodného tématu, povznesení člověka mocí Boží, která nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista. Cílem plánu spasení je naše úplné vysvobození z moci satana.

Jediný plán, který mohl mít význam pro záchranu lidstva, byl plán vtělení, ponížení a ukřižování Božího Syna, Majestátu nebes. Po přijetí tohoto spásného plánu původce hříchu už nemohl zdůvodnit své tvrzení, že Bůh pro svou vznešenost se nemůže starat o tak bezvýznamnou bytost, jakou je člověk.

Věčná moudrost připravila všechny své zásahy tak, aby nebyla zaskočena důsledky hříchu a vzpoury. Rozumové bytosti měly příležitost pozorovat celý vývoj tragických dějin, aby mohly nestranně posoudit Boží jednání. Jen tak mohlo být věčně zabezpečeno štěstí a blaho všech stvořených bytostí.

1. Milost řeší problém hříchu

Jak nazval apoštol Pavel odvěký Boží záměr s lidmi?
2 Tim 1,9

Milost je Boží vlastnost prokázaná nehodným lidem. My jsme ji nehledali, ale ona hledala nás. Bůh nám rád uděluje svou milost, a to ne pro naše zásluhy, ale proto, že si to vůbec nezasluhujeme. Naše veliká ubohost je jediným důvodem jeho milosti. Milost pochází z Boží moci a lásky, která hledá a zachraňuje ztracené lidstvo.

Na jaké zvolání odpovídá plán spásy? Řím 7,24

Na hřích se obvykle díváme z hlediska osobního utrpení anebo utrpení celého lidstva. Málokomu přitom napadne pomyslet na utrpení, které hřích způsobil našemu Stvořiteli. V Kristově smrtelném zápasu trpělo celé nebe. Kristovo utrpení nezačalo a neskončilo tím, že na sebe vzal lidskou přirozenost. Božímu srdci působil hřích bolest už od samého začátku.

2. „Před ustanovením světa“

Na základě kterých slov Písma usuzujeme, že Bůh byl připraven na možnost zpronevěry a vzpoury svobodně stvořených bytostí? Iz 46,10

O možnosti záchrany nebo o její ceně Bůh nezačal uvažovat teprve tenkrát, když Adam a Eva strhli lidstvo do hříchu. Laskavý a soucitný Bůh se už před začátkem našeho času postaral o záchranný zásah.

Kde začíná Boží záchranná láska? 1 Petr 1,20a

V nebeské radě se už před stvořením světa Otec se Synem dohodli, že kdyby se člověk Bohu zpronevěřil, pak Kristus, který je jedno s Otcem, zaujme místo přestupníka a vytrpí trest spravedlnosti, který měl člověka stihnout.

Co o tom čteme ve Zjevení 13,8; Řím 16,25?

Bůh už při stvoření světa měl připravený lék pro případ, kdyby člověk zhřešil. Tento text pomáhá objasnit

určité problémy. Bůh je věčná přítomnost. My naproti tomu máme rozdělený čas na minulost, přítomnost a budoucnost. Bůh to všechno vidí ve své věčné přítomnosti a když se rozhodne něco učinit, pak je to tak, jako kdyby se to už i stalo. My však musíme čekat. I když Ježíš z našeho pohledu ve skutečnosti nebyl zabit před založením světa, v Božím plánu to však už byla skutečnost. Jinak řečeno: Usmířující obětí je pozadím Božího jednání s lidmi, avšak tato obětí v určitých chvílích dostává zvláštní výraz. To vyplývá z učení Pisma o Boží dynamické, výrazné lásce. To nám pomáhá porozumět zaměření Starého zákona. To zaměření už tam bylo skutečností. Starozákonní věřící nemuseli kvůli odpuštění vyčkávat zjevný Kristův příchod v těle. Skutečností zůstává, že smíření už působilo. V Kristově životě a smrti byla tato skutečnost člověku historicky zřejmou. Lidé však vždy byli, jsou a budou zachráněni jen skrze Krista a pro Boží lásku.

3. Spása v zaslíbení

Co říká apoštol Petr v už citovaném verši o zjevení Boží milosti? 1 Petr 1,20b

Plán spasení měl své místo v radě Všemohoucího od věčnosti. Evangelium je zjevení Boží lásky a obsahuje všechno podstatné pro blaho a dobro lidstva. Dílo Boží na zemi má nesmírnou důležitost, a proto se původce hříchu zvláště snaží odstranit je ze zřetele a z mysli lidí, aby mohl připravit záhubu těm, pro které Kristus zemřel.

Kdy byl Boží plán oznámen člověku poprvé? 1 Moj 3,15

V těchto slovech, která měla být zdrcenému srdci našich prvních rodičů tišivým balzámem, je zahrnuto celé drama Golgoty. Potomstvem ženy je dobro, Ježíš Kristus, Spasitel světa. Potomstvem hada je zlo s otcem lži a vrahem od počátku. I když Kristus na kříži trpěl, přece nad satanem zvítězil. Jakmile se objevil hřích, už tu byl Spasitel. Kristus věděl, že bude trpět, a přece se stal zá-

stupcem člověka. Jakmile Adam zhřešil, Syn Boží se představil jako záruka lidského pokolení s právě takovou mocí k odvrácení zla jako když zemřel na kříži Golgoty. Od prvního náznaku naděje vysloveného v ráji až po poslední zaslíbení ve Zjevení zůstává jádrem zvěsti každé knihy Písma objasnění této obdivuhodné myšlenky: Boží moc zachraňuje člověka.

4. Příchod Zachránce

Jak dosvědčuje apoštol Pavel splnění Božího zaslíbení o příchodu Zachránce? Gal 4,4.5

Příchod Spasitele byl předpověděn již v ráji. Když Adam a Eva poprvé uslyšeli zaslíbení, očekávali, že bude splněno v nejbližší budoucnosti. S radostí uvítali svého prvorozeného syna v naději, že on bude vysvoboditelem. Zaslíbení se však nevyplnilo. Ti, jimž se ho dostalo, zemřeli, aniž se dočkali jeho vyplnění. Od dnů Enochových bylo zaslíbení připomínáno skrze patriarchy a proroky, avšak Spasitel nepřicházel. Staletí mýjela; hlasy proroků umlkly.

Jaká pochybnost se občas zmocňovala lidských srdcí? Ezech 12,22

Avšak stejně jako hvězdy na dlouhé pouti po svých vymezených drahách neznají spěchu nebo otálení, tak ani úmysly Boží. V nebeské radě byla stanovena chvíle Kristova příchodu. Když nebeské hodiny ukazovaly stanovený čas, v Betlémě se narodil Ježíš. „Když nastalo naplnění času, poslal Bůh svého Syna.“

Boží prozřetelnost řídila pohyb národů a působení lidského úsilí a vlivu, pokud svět nedozrál pro příchod Vykupitele.

Jaký chvalozpěv zazněl, když se naplnil čas? Luk 2,14

Kéž by i dnešní lidstvo mohlo slyšet tento zpěv! Zvěst o oné chvíli bude znít do konce věků a ve všech zemských končinách. „Když povstane Slunce spravedlnosti, ozvěna této písně ze rtů velkého zástupu zazní jako hlas vod

mnohých: Haleluja! Království se ujal Pán Bůh náš vševládny.

5. Dokonáno jest

Kterou spásnou skutečnost připomíná apoštol Jan, jež měla symbolizovat Kristovu oběť Jan 3,14.15

Tak jako kdysi Izrael hleděl na měděného hada, aby se zachránil, tak i my dnes hledíme na Toho, který byl přibit na kříž za naše hříchy. Když na něj pohlédneme s vírou, potom budeme uzdraveni. Plán evangelia není „dělej a žij“, ale „pohlédni a žij“. Všechno naše úsilí bez pohledu víry je marné, všechny naše lidské snahy ztroskotají. Když však hledíme na Krista, nacházíme v něm jediný lék proti jedu hříchu, který by nás jistě zahubil.

Která slova Písma nás utvrzují v této jistotě? Sk 4,12
Jedinou naši nadějí je Ježíš.

Jaký je rozsah účinku spásného pohledu na Zachránce? Iz 45,22

Slyš radostnou zvěst o naději! Odvrát svůj zrak od slabosti těla, pryč od minulých porážek, zapomeň na všechny chybné kroky a křivolaké cesty, po kterých jsi chodil v minulosti a upni svůj pohled na Golgotu. Bůh se k tobě skloní, podá ti ruku, vytáhne tě a postaví na pevnou skálu. Pomůže ti zdolat všechna pokušení a těžkosti. Očistí tě a dá ti úplné vítězství.

„Duch a nevěsta praví: ‚Přijď!‘ Kdo to slyšíš, řekni také: ‚Přijď!‘ Ať přijde žíznivý, a kdo chce, ať přijme vodu života zdarma.“

6. „A nyní poznali“

Co měli podle Ježíšovy velekněžské modlitby poznat jeho následovníci? Jan 17,7

Co bylo smyslem toho jedinečného daru, ve kterém nám bylo všechno dáno? Jan 3,16

Vtělený Kristus byl živým projevem a výrazem neko-

nečné lásky Boží k lidem hynoucím v hříchu. Svým bezhříšným životem, svou ochotnou službou trpícím lidem a svou zástupnou smrtí na kříži vyjadřoval nebeskou lásku k ztracenému lidstvu. Zjevoval Boha v jeho pravé podstatě jako milostivého a slitovného Otce, který nám nabízí vysvobození z moci hříchu. Slovo „jednorozený“ v našem překladu můžeme výstižněji přeložit slovem „jediný“.

„Ježíš Kristus, Syn Boží jediný, jednorozený, znamená, že Bůh jen teď a neopakovatelně přišel na svět, že Slovo se jen jednou stalo tělem a že kdo tento příchod nevezme na vědomí, zůstane navždy hluchý k Božímu oslovení.“

Jakou lásku smíme poznávat v životě a díle Ježíše Krista? Efez 3,19

V plánu vykoupení jsou výšky a hloubky, které budeme zkoumat po celou věčnost. Jsou to divy, které by chtěli poznat andělé. To je nebeská moudrost o vykoupení a záchraně člověka, která se uskutečňuje vtělením Božího Syna, jeho vítězstvím nad hříchem a smrtí. Nad tímto plánem musí žasnout každá stvořená bytost. Podivuhodný milostivý záměr Boží, tajemství spásné lásky jsou „věci, na něž andělé touží patřiti“ a jež budou studovat po celé věky.

8. úkol — dne 21. února 1981

Na počátku bylo Slovo

Zákl. verš: Jan 20,31

Ježíš Kristus je pramenem, středem a jistotou křesťanské víry, která vyznává, že jeho osoba a dílo jsou Božím opatřením, abychom mohli mít naději na věčný život. Křesťanská víra, která se týkala Ježíše, byla za dob

apoštolských výstižně shrnuta v Petrově prohlášení, že Ježíš je „Kristus, Syn Boha živého“. Byla i v Pavlově vyznání, že „Ježíš je Pán“. (Pán je řecké „Kyrios“ a „hebrejské „Jahweh“.)

První křesťané věřili, že Ježíš je Bůh v nejvyšším slova smyslu, a tuto pravdu učinili úhelným kamenem své víry.

I když Písmo obsahuje velká tajemství, která „tělo a krev“ pochopiti nemohou, protože přesahují omezenost lidského chápání, vzdorují rozumovým analýzám a přesnému pojmovému vymezení, přesto Písmo dává víře dostatečnou informaci k tomu, abychom mohli alespoň částečně porozumět „tajemství pobožnosti“, kterým je „Bůh zjevený v těle“.

Rámcem dnešního i následujícího úkolu budou hlavně výrazy z úvodu Janova evangelia (Jan 1,1–4; 14).

1. „Na počátku bylo Slovo“

Co nám připomínají úvodní slova Janova evangelia? Jan 1,1a

Vstupní věta Janova evangelia nám připomíná slova z 1 Moj 1,1 s tím rozdílem, že Jan nespojuje Slovo se začátkem země. Toto Slovo je spíše nedatovatelné, na času nezávislé a tedy bezčasové. Janova slova jsou jednoduchá, ale velmi hluboká. Musíme je podrobně zkoumat, abychom vystihli jejich plný význam. Ježíše ve skutečnosti nepoznáme, jestliže nepoznáme jeho božství, jeho účast při stvoření, jeho vztah k Otci a to, co pro člověka udělal.

Jak dokonalé bylo božství Kristovo? Kol 1,15–19; 2,9

Kristus byl Bohem svou podstatou a v nejvyšším slova smyslu. Byl s Bohem od věčnosti, Bohem nade vším, požehnaný na věky. Ježíš Kristus jako Syn Boží existoval od věčnosti jako odlišná osoba, a přece jedno s Otcem. Byl vrcholnou slávou nebe, byl velitelem nebeských bytostí a poctu andělů přijímal jako své právo. To nebylo ně-

jaké olupování Boha. Kristus byl jedno s Otcem už před založením světa, to je velké poznání.

2. „To Slovo bylo u Boha“

Co nám chtějí říci stručná, ale významově bohatá slova v druhé části textu? Jan 1,1b

Zdá se, že Jan velmi pozorně vyjadřoval přesnost myšlenky jednoty Slova s Bohem-Otcem. Slovo bylo u Boha před stvořením lidí i andělů. Kristus existoval jako božská bytost, jako věčný Syn Boží v jednotě se svým Otcem.

Jak na jiném místě vyjádřil Pán Ježíš tuto významnou pravdu? Jan 14,10.11.20

Kristus, Slovo, jednorozený z Boha, byl jedno s Otcem, jedno v přirozenosti, charakteru, v záměru. Byla to jediná bytost, která mohla vstoupit do rady a záměrů Boha. Když Kristus mluví o svém počátku, ujišťuje nás, že nikdy nebyla doba, kdy by nebyl v úzkém společenství s věčným Bohem.

3. „A to Slovo byl Bůh“

Jakou významnou pravdu nám tlumočí další část úvodního textu Janova evangelia? Jan 1,1c

Kristus je rovný Bohu, je věčný, všemohoucí. Má vlastní božskou přirozenost, a proto měl rovné právo s Bohem při konání díla stejně svatého, jaké v nebi koná jeho Otec. Byl uznán svrchovaným vládcem nebe, jedno v moci a autoritě s Otcem.

Co řekl sám Pán Ježíš o své jednotě s Otcem? Jan 10,30

V řečtině i v mnoha dalších jazycích nám tento text jasně naznačuje, že slovo „jedno“ neznamená jednu osobu, ale jedno v podstatě, náplni a přirozenosti. Bůh-Otec a Bůh-Syn jsou si rovni podstatou. Kristova slova měla hluboký význam, když tvrdil, že on a Otec jsou jedné podstaty a že mají stejné vlastnosti.

4. „Všechny věci skrze ně učiněny jsou“

Jakou moc připisuje Jan věčnému Slovu? Jan 1,3,10

Byl to Kristus, který stvořil nebesa a položil základy země. Jeho ruka rozmístila světy ve vesmíru a sformovala plní květiny. On naplnil zemi krásou a ovzduší zpěvem. A na všech věcech na zemi a ve vzduchu i na obloze napsal poselství o Otcově lásce.

Která slova apoštola Pavla potvrzují Janův výrok? Kol 1,16

V Novém zákoně na mnoha místech se připomíná společné úsilí Otce i Syna při stvoření. Kristus nebyl nikdy pasivním Slovem, nečinnou bytostí, ale vždy měl aktivní účast na Otcově díle. Kristus byl při stvoření aktivním činitelem a bude jím i při novém stvoření všeho.

5. „V něm byl život“

Jakou významnou skutečnost a příslib naděje zvěstují Janova slova z Jan 1,4a?

Zde nejde o tělesný, ale o věčný život, který je výlučně vlastnictvím Božím. Slovo, které bylo u Boha a kterým byl Bůh, mělo tento život. Tělesný život dostal každý jednotlivec. To není věčný, nesmrtelný život, protože Bůh, dárce života, jej odnímá. Člověk není pánem svého života, avšak život Kristův byl nepropůjčený. Tento život mu nemůže nikdo vzít. Rekl: „Dávám svůj život.“ V něm byl život původní, nepropůjčený, neodvozený. Člověk takový život nemá, nemůže si ho zasloužit, může ho dostat jen jako dar, věří-li v Krista jako ve svého osobního Spasitele. To je zdroj života pro svět.

Jak popisuje Pán Ježíš účel svého příchodu? Jan 10,5

Jaká možnost byla darem Božího Syna nabídnuta všem, kteří v něj uvěří? 1 Jan 5,12

Věčný život, o který zde jde, je možný jen za stálého

nepřetržitého spojení se zdrojem všeho života. Dar věčného života byl nabídnut, když Bůh dal ten nevýslovný dar, svého jediného Syna. Je předností upřímného křesťana radovat se, že má „věčný život“ už teď, jako dar Boží a tento život je v jeho Synu (1 Jan 5,11; 3,2). Vlastnictví věčného života je podmíněno trvalým přebýváním Krista v srdci skrze víru. Kdo věří, má věčný život a „přešel ze smrti do života“.

Proč je důležité věřit, že Ježíš je pravý Syn Boží? Jan 17,3

Kristovo božství je zárukou věčného života. Je důležité vidět Ježíše takového, jaký je, uznat jeho majestát a moc. Jen tak můžeme plně ocenit, co pro nás Bůh učinil.

6. „A život byl světlo lidí“

Jaký význam pro svět měl příchod světla v Ježíši? Jan 1,4b; Mat 4,16

Pán Ježíš o sobě řekl: „Já jsem světlo světa“. Tento symbol si nevybral náhodou. Cokoli umíme odhalit ze životodárných vlastností světla, je jen náznakem našeho Stvořitele, který je věčná energie, věčné světlo, věčný život. Kdekoli je Ježíš skrze svého svatého Ducha nebo skrze své psané Slovo, tam je život a světlo. Duchovní temnota, která je cizím živlem ve vesmíru a která pravdu zatemňuje, anebo překrucuje, vždy vede ke zmatku a k smrti.

Co se muselo stát, abychom v tváři Ježíše Krista poznali Boha? 2 Kor 4,6

Bůh je nejen původcem přirozeného světla od začátku (1 Moj 1,2), On i poslal svého Syna, aby byl „světlem světa“ (Jan 8,12). Všechno fyzické, rozumové, mravní i duchovní světlo má svůj původ v Otci světel. Světlo, které se v plnosti času zaskvělo ve tváři Ježíše Krista, je plným zjevením slávy jeho Otce, vtělením Boží dokonalosti. Ve tváři Ježíše Krista mohou lidé vidět úplné, čisté, dokonalé světlo Boží. Jen v Ježíši Kristu a skrze něho se

lidé stávají účastníky božské přirozenosti a tím božské slávy.

Co smí spolu se žalmistou vyznávat věřící člověk i dnes?
Žalm 36,10

9. úkol — dne 28. února 1981

Bůh zjevený v těle

Zákl. verš: 1 Tim 3,16

Kristus je Bohem v plném slova smyslu a tato vznešená skutečnost je naší jistotou a nadějí. Někteří lidé už za života apoštolů zneklidňovali věřící otázkou přirozenosti Krista jako božsko-lidské bytosti i otázkou jeho vztahu k dalším osobám Trojice. Církev musela úporně hledat a nacházet svou cestu k pravdě, že Kristus je Bůh v každém smyslu a že je jeden Bůh ve třech božských osobách.

Otázka týkající se pravdy je vždy otázkou týkající se Ježíše Krista. Na základě Písma věříme a vyznáváme, že jen v Ježíši Kristu máme přístup k Bohu a slyšíme jeho osobní pozvání. Boha můžeme poznat jen skrze Boha. Žádné sebeúpornější historické bádání, žádná logika nebo intuice nám nemohou odhalit Boha. Cokoli je o Bohu známo, je známo proto, že nám to zjevil Bůh. Ježíš Nazaretský byl nejzřetelnějším obrazem a nejplnějším zjevením Boha. Byl to Bůh v těle. Šlo o Boží spásný sestup s nebe na zemi, ale ne o nějaké vypětí a úsilí člověka dostat se ze země k nebi. Na tomto rozlišení závisí spása lidstva. V dnešním úkolu chceme pokračovat ve zkoumání úvodu Janova evangelia, objasněním některých jeho základních výroků.

1. „Slovo se stalo tělem“ — Jan 1,14a

Jak nazval apoštol Pavel skutečnost vtělení? 1 Tim 3,16
Největším ze všech tajemství je zjevení se nebeského Boha v podobě lidského těla. Toto tajemství je jádrem křesťanství. V plánu vykoupení jsou tajemství — ponížení Syna Božího, aby mohl být člověkem, obdivuhodná láska a blahosklonnost Otce v tom, že dal svého Syna. Nad těmito tajemstvími žasnou nebeští andělé.

Které proroctví se naplnilo Ježíšovým narozením? Mat 1,22.23

Od dávných dob zaznívalo všemi věky zaslíbení: „Jdu!“ (Žalm 40,8; Zach 2,10; Žid 10,7). Po celá staletí čekal židovský národ na příchod svého Vysvoboditele. Teď, „když přišla plnost času“, se zjevil Ten, který měl splnit toto očekávání.

2. „Přebývalo mezi námi“ — Jan 1,14b

Do jaké míry se Ježíš skutečně stal člověkem? Fil 2,6.7

V prvokřesťanské církvi se vyskytli někteří lidé, kteří tvrdili, že Ježíš Kristus byl Bůh podobný člověku, ale nebyl skutečně člověkem. Jiní zastávali názor, že byl člověkem podobným Bohu, ale ve skutečnosti nebyl Bůh. A ještě jiní byli toho mínění, že Ježíš Kristus byl bohočlověk, avšak ani ne skutečný Bůh ani skutečný člověk.

Ježíš Kristus za svého pozemského přebývání nepřestal být Bohem, jen se vzdal podoby božství, a místo toho vzal podobu a způsob člověka. Lidská přirozenost nezařadila místo božské přirozenosti, ani božská nezařadila místo lidské. Protiklady se sešly a tajemně se spojily v jednu osobnost. Božská přirozenost nebyla ponížená, ale zachovala si svoje místo a postavení.

Kdy a proč přišel Syn Boží na svět? Gal 4,4.5

Boží prozřetelnost řídila pohyby národů, pokud svět nedozrál k příchodu Vysvoboditele. Bůh oslovoval svět skrze přírodu, předobrazy, symboly, skrze proroky. Lidé

stvo však potřebovalo poučení jinou řečí. Musel promluvit Posel smlouvy. Jeho hlas musel zaznít v Božím chrámu. Kristus musel přijít, aby promluvil jasnou a zcela srozumitelnou řečí.

3. „Viděli jsme slávu jeho“

Jaký vztah existuje mezi synem Božím jako člověkem a slávou Boží? Jan 1,14

Nebeská sláva, milost a pravda byly zahrnuty ve spásných činech Ježíše Krista, takže kdo viděl Syna, viděl Otce. Když hledíme na Ježíše, když zkoumáme jeho slova, pozorujeme jeho činy a uvažujeme o celém jeho charakteru, dostáváme obraz Boží slávy. Vnější projev svědčí o jeho vnitřních slabostech.

Cím oslavil na zemi Syn svého Otce? Jan 17,4

Jedním z hlavních důvodů Božího vtělení v podobě Ježíše Nazaretského bylo zjevit tomuto hříšnému světu, jaký Bůh je. Přišel pozemšťanům představit Boha a zjevit jeho slávu. I když charakter našeho Pána má mnoho obdivuhodných aspektů, snad nejvýstižněji to lze vyjádřit, že sláva, která září z Ježíšovy tváře, je slávou sebeobětavé lásky.

4. „A vlastní jeho nepřijali ho“

Jakou předpověď o přijetí Mesiáše vyslovil jeden z Božích proroků? Iz 53,1.2

Kníže tohoto světa ranil lidi duchovní slepotou, takže za hmotnou clonou neviděli skutečnost, která se za ní skrývala.

Jak se k příchodu Ježíše Krista zachovali jeho vlastní? Jan 1,10.11

Takové bylo přijetí Spasitele, když přišel na padlý svět. Opustil svůj nebeský domov, majestát, bohatství a vznešené postavení a vzal na sebe lidskou přirozenost, aby zachránil padlé lidstvo. Místo, aby lidé oslavovali Boha

za to, že je přednostně pocítil tělesnou přítomností svého Syna a přijali jej do svých srdcí, zdálo se, že toto dítě nebude mít bezpečné přístřeší. Svému Synu poslal anděly, aby chránili jeho život, pokud nebude jeho pozemské poslání dokončeno a nezemře rukama těch, které přišel zachránit.

Jak působivá jsou v této souvislosti slova, která znamená Mat 13,54—57?

Nebeští poslové s údivem hleděli na lhostejnost lidu, který byl povolán přinést světu světlo svaté pravdy. Sobecká a světáctvím zaujatá srdce zůstala nedotknuta radostí, která naplnila celá nebesa. Jen někteří toužili vidět toho neviditelného.

Co čteme v Žalmu 118,22.23?

5. „Těm, kteří ho přijali, dal moc“

Co píše Jan o těch, kteří ho přijali? Jan 1,12

Písmo nás ujišťuje, že několik upřímných srdcí Mesiáše nejenom trpělivě očekávalo, ale když přišel, také ho poznalo a přijalo nejen jako dobrého člověka nebo proroka, ale jako Syna Božího, poslaného od Boha, jako Mesiáše. Jan pokládá za omyl věřit, že Kristova smrt za všechny by znamenala spásu všech. Rovněž tak je nesprávná vira, podle které Bůh jedny předurčuje ke spáse a druhé k zahynutí. Jan důrazně připomíná, že rozhodnout se musí každý — „ti, kteří ho přijmou a uvěří, mají přístup k synovství“.

Co je jistým údělem těch, kteří Krista osobně přijali? Fil 1,29

Člověk pro hřích ztratil všechna práva a zasloužil si trest smrti. Plán spasení je novou možností poznat Boha a rozhodnout se sloužit mu a následovat jej. Následovat Ježíše však znamená trpět nejen ze strany původce hříchu, ale i ze strany těch, kteří nechápou, o co ve víře a v činorodé lásce jde. Pán Ježíš mluvil o utrpení jako o zkoušce učednictví.

6. „Abychom věřili“

Proč napsal Jan nejen svůj slavný úvod do evangelia, ale všechno, co jeho pero stačilo vyličit? Jan 20,31

Čtvrté evangelium představuje Krista jako Syna Božího a tajemné spojení věřícího s Pánem. Toto spojení se děje Duchem svatým, který zůstává s těmi, jenž věří. Křesťanství jako víra i jako cesta života absolutně závisí na svém zakladateli, živém Kristu. Kristus není jen nějakou historickou osobností, která přišla na tento svět. Je především mocí, životem, duchovní energií nového bytí každého věřícího. Jeho každodenní pozemský život mezi lidmi byl sám o sobě odrazem a zjevením jediného pravého Boha, který byl zjeven v Kristově osobě a životě. V Kristu se dotýkáme Boží ruky. Skrze Ježíše Krista se stáváme jedno s Bohem.

Který výrok z Ježíšových úst zdůrazňuje nutnost poznání Boha a proč? Jan 17,3

Apoštol Jan psal své evangelium na sklonku prvního století po Kristu. Jako starý muž, bohatý na zkušenosti, si připomíná důležité události v životě svého Pána. Toto evangelium je nejpozoruhodnějším potvrzením Trojice, jaké kdy bylo napsáno. Apoštol zde líčí pravdu o Ježíši v těle. Představuje věčné božství Kristovo i vtělení, Slovo, které se stalo tělem. Byly napsány celé svazky knih ve snaze proniknout hluboký smysl jeho úvodních slov.

V Kristu tedy vidíme Boha. On je Boží osobní výzvou k našim srdcím. Nejúčvatnější zjevení Boha je v osobě Ježíše Krista. Vtělení je největší objektivní skutečností dějin. Je to bod, od kterého se věřící blíží k věčnosti. V Ježíši Kristu lidské pokolení vstupuje ve spojení s Bohem. Ježíš Kristus je křesťanu zárukou osobního spasení.

Kristovo spásné dílo

Zákl. verš: 1 Kor 15,3

Všechno, co pro nás Bůh koná, koná skrze Ježíše Krista. Skutečnost, že dílo Ježíše Krista souvisí s jeho osobou, znamená, že to, co Ježíš je, rozhoduje o účinnosti toho, co koná. Kdyby Ježíš nebyl tím, čím byl, kdyby jeho život nebyl takový, jaký byl, pak by nemohl vykonat dílo, které vykonal a které koná dosud. Musíme si pamatovat, že učení o Kristově osobě a učení o jeho díle patří k sobě.

Křesťanství je především náboženstvím vykoupení. Jeho podstatou není uznání nějakého vyznání víry, ale odevzdání se osobě Ježíše Krista. Všechno se soustřeďuje kolem věčného činu v Kristu, kolem Kristovy osoby, ke které jediným klíčem je kříž. Kristus je středem spásných dějin a smrt našeho Pána je jejich stručným obsahem. Kříž z Golgoty je ústředním bodem. Svůj teologický význam to nachází v křesťanském učení o smíření.

1. „Beránek Boží“

Jak představil Jan Křtitel svým posluchačům na břehu Jordánu Ježíše? Jan 1,29 a

Beránek Boží, to je Beránek, kterého připravil Bůh. Jan Křtitel tedy představuje Ježíše jako Beránka Božího. I když tento výraz ve Starém zákoně uveden není, je zřejmé, že jde o skutečnost označenou starozákonními oběťmi a o Izaiášovu zmínku v 53. kap. Je to také připomínka na velikonočního beránka v Egyptě, který symbolizoval vysvobození z otroctví hříchu. V Novém zákoně je to Jan Křtitel, který uvádí tento název s jasným záměrem na

Ježíše Krista, kterého takovýmto způsobem označuje izraelitům jako Mesiáše. Název Beránek Boží představuje Ježíše jako trpícího Mesiáše a naznačuje, že oběti Starého zákona jej představovaly jako Bohem určenou oběť za hřích.

Do jaké míry mohl Abrahám rozumět výrazu „Beránek Boží“? Žid 11,17–19

Místo Izáka, kterého měl Abrahám obětovat, uviděl v křoví za rohy chyceného skopce, který byl předem připraven k oběti. Kdo však mohl nahraditi Božího Syna? Za něho se nenašla žádná náhrada. Divte se nebesa, žasni země!

Ani nejvyšší anděl by nebyl mohl zemřít za člověka. Musel by to být bezhříšný Syn Boží. Bezhríšný musí zemřít za hříšného. Proto Bůh v dávných dobách používá beránka jako symbol nevinného Spasitele, který měl za nás zemřít.

2. „Snímá hřích světa“

Jaké poslání měl Beránek Boží? Jan 1,29b

Snímá hřích — jen na základě skutečnosti, že Beránek Boží byl bez hříchu, mohl sejmut naše hříchy. Protože břemeno hříchu bylo pro nás příliš těžké, přišel Ježíš sejmut břemeno z našeho života.

Hřích — jednotné číslo, naznačuje důraz spíše na hřích jako princip než na hříchy jednotlivě.

Kterou zásadu zvěstoval obřadní zákon? Žid 9,22

Každá oběť od brány ráje až po chvíli, kdy se Kristus stal Beránkem Božím zabitým za hřích světa, připomíná určitou zásadu. Tato zásada zní: Bez smrti není odpuštění hříchů. Zdůrazňujeme „hříchů“, protože v tom spočívá celý smysl obětního systému. Základem našeho odpuštění je skutečná oběť Ježíše Krista na golgotském kříži, kdy za nás vylil svou krev a stal se naším nositelem hříchů.

3. „Podle Písma“

Ze svědectví evangelií se dovídáme dvě skutečnosti týkající se Ježíšovy smrti:

1. jak na svou smrt hleděl on sám,
2. jak na ni hleděli první křesťané.

Pokud jde o první skutečnost, je třeba si všimnout, že Ježíš byl odhodlán a rozhodnut zemřít. Svou smrt totiž nepokládal za náhodu ani za výsledek hry náhodných okolností. Ve své smrti viděl vyvrcholení své služby. Šel na smrt s vědomím, že koná vůli Boží právě tak obětí svého života jako ji konal během svého života. Jeho dobrovolná smrt patřila nerozlučně k jeho pozemské službě.

Na co upozornil Pán Ježíš učedníky po Petrově vyznání? Mar 8,31

Z textu je jasné, že Ježíš věděl, že jeho pozemský život se blíží ke konci. Nebyla to nějaká náhoda, nějaké nezádržitelné okolnosti, protože kdyby nebyl chtěl zemřít, pak by zemřít nemusel. Mohl se vyhnout smrti, ale on se rozhodl přijmout ji. Sám to potvrzuje slovy tohoto textu, když ho Petr od smrti zrazoval. Přísně káravá slova jsou ta nejtvrdší, jaká kdy z Ježíšových úst vyšla.

Jak hleděl z odstupu na svou smrt zmrtvýchvstalý Kristus? Luk 24, 25—27

Ježíš těmto učedníkům vlastně řekl: „Kdybyste byli správně četli Starý zákon, nebyli byste nijak překvapeni. Jen smrtí se mělo potvrdit, že jde o Mesiáše. Starozákonní proroci vlastně prorokovali o mně. Jestli rozumíte jim, pak vás moje smrt nemůže překvapit.“

4. „Na kříži“

Co změnilo nástroj smrti v symbol Božího milosrdenství a lásky? Ukřižovaný Ježíš Nazaretský. Význam kříže pro křesťana závisí na tom, za koho Ježíše považuje a jak chápe smysl jeho smrti. Kristus trpěl na kříži a zemřel dobrovolnou smrtí. Bůh dal všechno, co měl, a tím

zjevil pravou podstatu svého charakteru. Bůh na kříži napsal, že svoje stvoření miluje.

Která slova z Ježíšových úst svědčila o jeho smrtelném zápase na kříži? Mat 27,46

Logickým, nutným a neodvolatelným následkem hříchu je odloučenost od Boha. Hřích byl hned na počátku vzpourou proti Bohu. Hřích končí opuštěním Boha. Člověk zhřešil, když se chtěl zbavit Boha a vládnout sám. Žne jen ovoce svého hříchu, když se mu Bůh úplně ztratil. To je konečná odplata za hřích, odplata nikoli ve smyslu nějaké rány zasazené hříšníku Bohem, ale ve smyslu následku hříchu, před kterým ani Bůh nemůže člověka zachránit. Hřích je odcizením se Bohu v důsledku vlastního rozhodnutí. Smrt je krajním uskutečněním tohoto zvoleného odcizení.

Na kříži byl Kristus učiněn hříchem, a proto došel až krajních hranic důsledků hříchu. Byl Bohem opuštěn.

Která slova umírajícího Beránka Božího lze pokládat za vrcholné vítězství Boží lásky? Jan 19,30; Luk 23,46

Kristus obětoval svůj život, až když dokončil dílo, které přišel vykonat, a svým posledním dechem zvolal: „Dokonáno jest!“ Boj byl vítězně dobojován. Jeho pravice a jeho svaté rámě mu vydobily vítězství. Jako vítěz zarázil svou korouhev na věčných výšinách. Jakou radost to vyvolalo mezi anděly! Celé nebe jásalo nad Spasitelovým vítězstvím. Satan byl poražen a poznal, že přišel o své panství.

Tato slova řekl Kristus Otci. Oběť nepřinášel Kristus sám. Byla naplněním smlouvy mezi Otcem a Synem před ustanovením světa. Teď byla dokonána. Dosáhla svého vrcholu. Kristus si byl vědom, že do písmene splnil svůj závazek. Totálně zvítězil nad smrtí. Výkupné bylo zapláceno.

Která požehnání jsou ovocem krve, prolité na kříži? Kol 1,20—22

Bez kříže by člověk nemohl mít spojení s Otcem. V něm

spočívá všechna naše naděje. S pohledem upřeným na kříž může křesťan jít vítězně vpřed, protože z něho proudí světlo Spasitelovy lásky.

5. Zástupná oběť

Z kterých významných slov vyrozumíváme, že Ježíš chápal zástupnou funkci své oběti za hříchy světa? Luk 22,19

Kristova smrt byla zástupná, náhradní, kvůli nám, za nás, místo nás, pro nás. Ať už tyto výrazy zahrnují v sobě jakékoli významové odstíny, vzájemně se nevyklučují, ale doplňují.

Jak vyjádřil prorok Izaiáš představu zástupného smíření? Izai 53,5.6

S Kristem bylo naloženo tak, jak jsme si zasloužili my, a to proto, aby s námi mohlo být naloženo, jak on zaslouží. Byl odsouzen za naše hříchy, na nichž neměl podíl, a to proto, abychom mohli být očištěni jeho spravedlností, na níž jsme se nepodíleli. Podstoupil smrt, jež měla být naší smrtí, abychom mohli přijmout život, který byl jeho.

Co o důsledcích Kristovy oběti na kříži říká apoštol Petr? 1 Petr 2,24

6. Smíření s Bohem

Ses. Whiteová říká: Kristova oběť jako smíření za hřích je velkou pravdou, kolem které se seskupují všechny ostatní pravdy. Každá pravda v Božím slově, má-li být správně pochopena, od 1. knihy Mojžíšovy až po knihu Zjevení, musí být studována ve světle, které září z Golgotského kříže. Představuji vám velký, slavný monument milosti a obnovy, spasení a vykoupení — Syna Božího vyvýšeného na kříži.

Co jsme dosáhli Kristovou smrtí, přestože jsme byli nepřáteli Božími? Řím 5,10

Posláním obrácených lidí je smířovat lidi s Bohem a

přivádět je v soulad se zásadami Božího zákona. Na počátku byl člověk stvořen k obrazu Božímu. Zásady spravedlnosti měl napsané v srdci. Avšak hřích ho odloučil od Stvořitele. Přestal vyzařovat Boží obraz. Jeho srdce bojovalo proti zásadám Božího zákona. Avšak „tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal“ — aby mohl být člověk smířen s Bohem. Pro Kristovy zásluhy může vejít znovu v soulad se svým Stvořitelem.

K jaké významné události došlo na kříži? Žalm 85,11

Na kříži se setkala Boží láska a spravedlnost, aby se už nikdy nerozloučily. Za totální zločin Adamova hříchu byla třeba totální náprava. Kristus tuto nápravu vykonal. On je druhý Adam, protože se ztotožnil s lidstvím a stal se jeho zástupcem. Na našem místě vytrpěl předpověděný trest, který jsme si zasloužili my. Zemřel, aby nám vydobyl odpuštění.

11. úkol — dne 14. března 1981

Já jsem vzkříšení i život

Zákl. verš: Jan 11,25

Všichni křesťané — ať už patří k jakémukoli směru — jsou svým vyznáním víry zajedno v tom, že Kristus žil, zemřel, „třetího dne vstal z mrtvých“, vstoupil na nebesa, kde teď sedí po pravici Boha-Otce všemohoucího.

Těmito několika slovy je vyjádřena a na nich spočívá živá naděje těch, kteří věří, že smrt přece jen nemůže být posledním slovem. Je úžasné a potěšitelné, když smíme vědět, že Kristus, všemohoucí Syn Boží, přišel na tuto zemi, podílel se na pozemských radostech i bolestech a že se odvážil nenávisti čelit láskou a nepřátelství smířením.

Jeho působení i smrt by však byly marné a zůstaly by bez ovoce, kdyby nebylo svědectví mnohých svědků, že třetího dne vstal z mrtvých". Apoštol Pavel, kterému se vzkříšený vyvýšený Kristus sám zjevil, mohl křesťanům své doby právem říci: „Káže-li se, že Kristus vstal z mrtvých, jak mohou někteří mezi vámi říkat, že není vzkříšení mrtvých? Nebyl-li Kristus vzkříšen, prázdne je naše kázání, prázdna je i naše víra. Nemáme-li v Kristu nic leč pouhou nadějí v něho v tomto životě, jsme nejnešťastnější ze všech lidí.“

Jistě chápeme, proč se apoštolové vždy znovu odvolávají na tyto zkušenosti, kterých byli svědky. Proto je radost základním tónem celého Nového zákona a proniká i tam, kde je řeč o utrpení a pronásledování. Nadějí na vzkříšení a tedy na nesmrtelnost je možno opřít jen o Kristovo zmrtvýchvstání. Ono je zárukou, že při Kristově druhém příchodu se zmrtvýchvstání stane skutečností všem věřícím.

1. Jistotně vstal

Která starozákonní slova potvrzují novozákonní zvěst jako prorockou předpověď Kristova zmrtvýchvstání? Žalm 16,9.10; Sk 2,30.31.

Inspirovaní pisatelé Nového zákona vyložili tyto výroky žalmu jako předpověď Kristova zmrtvýchvstání. Izaiáš předpověděl, že Mesiáš po smrti uzří „své símě“, to jest „uvidí výsledek své duše“ a „nasytí se“ (Iz 53,10–12). Měl být dlouhověký a ospravedlnit mnohé a přimlouvat se za přestupníky.

Jak krátký měl být Ježíšův pobyt v hrobě podle jeho vlastních slov? Mat 17,20–23

Ježíš Kristus mohl mluvit o zmrtvýchvstání na základě toho, že v něm byl život původní nepropůjčený. On sám byl zdrojem života. Takhle mluvit může jenom Bůh. Všechny stvořené bytosti žijí z vůle a moci Boží. Jenom

ten, kdo sám má nesmrtelnost a přebývá ve světle a má život, mohl říci: „Mám moc položit svůj život a mám moc ho zase vzít.“

2. Vstal, jak řekl

Co se stalo, když předpověděný čas pominul? Mat 28,2
Zemětřesení oznámilo hodinu, kdy Kristus položil svůj život, a zemětřesení oznámilo čas, kdy ho opět vítězně vzal. Ten, který přemohl svět a hrob, vyšel z něho jako vítěz za záchvěvů země, oslnivých blesků a rachotu hromu. Když přijde opět na naši zemi, zatřese nejen zemí, ale i nebem.

Kdo se první dověděl o Ježíšově zmrtvýchvstání a byl svědkem prázdného hrobu? Mat 28,5.6

Kříž se zdál být zpočátku tragédií, ale prázdný hrob zvěstoval vítězství. Je jako úsvit slunce prodírající se ranní mlhou. Bůh v osobě vzkříšeného Krista znovu zatřásl lidskými srdci a učedníci si náhle uvědomili, že Slovo, které „se stalo tělem a přebývalo mezi námi“, bylo skutečně živé Slovo. Moc tohoto živého Slova je náhle oslovila. Myslí jím problesklo ujištění, že zlo už nekraluje. Ježíš žije a bude žít v nich.

Komu se Pán Ježíš ukázal po svém zmrtvýchvstání? 1 Kor 15,5.6

Po jakou dobu měli učedníci příležitost vidět Ježíše po jeho zmrtvýchvstání? Sk 1,3

Nový zákon uvádí 12 různých příležitostí, při kterých se Kristus zjevoval po svém vzkříšení. Je krajně nepravděpodobné, že by lidé povahově tak rozmanití, kterým se Kristus zjevil, mohli být všichni svedeni a oklamáni. Těžko si představíme, že Petr byl opilý a že by 500 bratří mělo najednou halucinace. Vzdělaná a kritická mysl farizeje Pavla by se nedala tak lehce zmást, a přece i on vydává svědectví o tom, že na cestě do Damašku se potkal se zmrtvýchvstalým Pánem. A toto setkání změnilo celý jeho život.

3. Moc vzkříšení

Jaká moc se projevila při Ježíšově vzkříšení? Řím 6,4
Věřícím je Kristus vzkříšením i životem. Život, který byl hříchem ztracen, je v Spasiteli obnoven, protože on má život sám v sobě a oživuje, koho chce. On má právo lidem dávat nesmrtelnost. Život, který jako člověk obětoval, si bere zpátky a dává jej lidem. Řekl: Já jsem přišel, aby měli život a aby měli hojnost. Zdánlivý rozpor některých novozákonních výroků, které jakoby Kristovo vzkříšení jednou viděly jako výsledek „slavné moci Otcovy“ a na druhé straně v něm viděly samočinnou působnost vlastního života Kristova, je možno pokládat za bezvýznamný tam, kde v osobě Otce i Syna jde o stejně slavnou moc stejně věčný život a jediný záměr.

Která Kristova slova se stala skutečností při jeho zmrtvýchvstání? Jan 11,25

Ten, který řekl: „Pokládám svůj život, abych ho zase vzal“, vyšel z hrobu k životu. Lidstvo umírá, božství neumírá. Ve své božské přirozenosti Kristus měl moc rozbít pouta smrti. Prohlašuje, že on má život sám v sobě a může oživit, koho chce.

4. „Já jsem živ — i vy živi budete“

Jaká významná slova zazněla z úst zmrtvýchvstalého a oslaveného Krista Janovi na ostrově Patmos? Zj 1,18

Jaký důkaz moci vzkříšeného Krista zaznamenává Matouš? Mat 27,52.53

Mrtví slyšeli hlas z kříže: „Dokonáno jest!“ Hlas pronikl hroby a zesnulí vstali. To se bude opakovat, když z nebe zazní Kristův hlas. Otevrou se hroby a mrtví v Kristu vstanou. Při Spasitelově vzkříšení se otevřelo několik hrobů, ale při jeho druhém příchodu uslyší jeho hlas všichni mrtví věřící a vstanou k slavnému nesmrtelnému životu. Tatáž moc, která Krista vzkřísila z mrtvých, vzkřísí věřící a oslaví je s ním.

V čem smí bezpečně kotvit víra dítek Božích? Jan 6,40
Všichni, kteří jsou zajedno s Kristem skrze víru v něj, získávají životodárnou zkušenost pro věčný život. On řekl: „Já jsem živ, i vy živi budete.“ Kristus se sjednotil s lidstvem, aby lidstvo bylo zajedno s ním. Na základě tohoto spojení poslušností Božího slova stává se jeho život jejich životem. Kajícímu hříšníkovi říká: „Já jsem vzkříšení i život.“

5. Jistota naděje.

Jaký význam má vzkříšení ve velkém plánu vykoupení?
1 Kor 15,14–18

Vzkříšení Ježíše Krista je životně důležité ve velkém plánu vykoupení. Vždyť ani Ježíšova smrt v celé své vznešenosti by neměla žádnou cenu, kdyby po ní ne následovalo vzkříšení z mrtvých. Apoštol Pavel to objasňuje ve svém svědectví o živém Kristu. V jeho poselství korintské církvi, v té obdivuhodné kapitole o vzkříšení, poznáváme, jak velký význam má Kristovo zmrtvýchvstání v Božím plánu. Pakli by Kristus nevstal z mrtvých

1. kázání evangelia je marnost,
2. nebylo by žádného odpuštění hříchů,
3. nemělo by smyslu věřit v Ježíše,
4. nebylo by žádného všeobecného vzkříšení,
5. nebylo by žádné naděje na věčný život.

V čem kotvila Pavlova svědecká jistota? Sk 17,2.3

Zvěst o vzkříšení v Kristu je základním kamenem křesťanského učení. Byl to nejhlavnější bod apoštolského svědectví. Obsahem apoštolské zvěsti nebyly jen očividné důkazy závěrečné skutečnosti vzkříšení, ale zmrtvýchvstalý Spasitel. Ovládala a pudila je moc zmrtvýchvstalého a Duch svatý přesvědčoval jejich posluchače o životě, který je ve vzkříšeném Spasiteli.

Co se měl dozvědět tehdejší svět a co potřebuje vědět i svět dnešní? Sk 2,32.33.36

Naše poselství nemá připravovat lidi na smrt, ale pro

život, pro život věčný. Naše jistota o věčném životě spočívá ve skutečnosti, že Kristus vstal z mrtvých a že věčně žije.

6. Naděje nezahanbuje

Po které zkušenosti toužil apoštol Pavel, když pod vlivem moci Vzkříšeného zažil přehodnocení všech hodnot? Fil 3,8—11

Apoštol Pavel poznal, že bez základu Kristova zmrtvýchvstání by jeho služba byla zbytečná. V celé své kazatelské službě kladl hlavní důraz na Kristovo zmrtvýchvstání. Nebýt toho, křesťanství by bylo klamem a každý kazatel evangelia falešným svědkem. Byli bychom „nejbidnější ze všech lidí“.

Kterými slovy ujišťoval Pavel věřící v Tesalonice? 1 Tes 4,13—17

Jakákoli jiná naděje, kterou lidé ve zmatku, nejistotě a nevěře vyjadřují na náhrobních pomnicích, může na chvíli ztišit bol rozloučení, ale důraz bývá falešný. Podle Písma — a to je pro nás závazné — smrt není branou do říše života a k Bohu hned po posledním vydechnutí, ani není druhým dějstvím s výměnou masky na jevišti života. Osten smrti zůstává zabodnut až do Kristova příchodu.

Jaké tajemství zjevuje apoštol? 1 Kor 15,51—55

Naděje by nebyla nadějí, kdyby se neprosazovala právě tam, kde — řečeno lidsky — už není naděje. Díky Bohu, že rukou smíme uchopit Kristův kříž. Je zárukou Otcovy lásky k hříšníku, jejímž znamením je křesťanská víra. Bůh právě proto dal „svého jediného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život“. Zde se nám vnucuje tolik zaslíbení o Kristově vítězství nad smrtí, že i kdybychom měli víru jenom jako zrno hořčičné, nemůžeme propadnout pochybám a zoufalství. Nabídka věčného života nám umožňuje získat to, co „oko nevidělo, ucho neslyšelo, na srdce lidské nevstoupilo“. To

všechno připravil Bůh těm, kteří jej milují. Pán života má v rukou klíče smrti i hrobu a splní svůj slib, který dal své církvi, že ji ani brány pekelné nepřemohou.

12. úkol — dne 21. března 1981

Máme obhájce

Zákl. verš: 1 Jan 2,1.2

Podstatou křesťanské víry je pevná důvěra v Ježíše Krista a odevzdání se mu. Snad se to dnešnímu způsobu života zdá být záležitostí minulosti, my však přece věříme, že skutečnost a trvalou jistotu najdeme jenom v něm a nikde jinde. I když se zdá, že máme mnoho dobrých důvodů opírat se o dílo vlastních rukou, víme ze zkušenosti, že k řešení dvou největších problémů, kterými jsou hřích a smrt, nám nic nepomůže kromě víry. Písmo jasně říká, že člověk potřebuje určitou bezpečnou a pevnou kotvu a že tou kotvou je naděje v Ježíše Krista. „Máme takového velekněze, který se usadil po pravici trůnu Majestátu v nebesích a koná službu ve svatyni, totiž v pravém stánku, jež postavil Pán, ne člověk“.

Učení o Kristově kněžské prostřednické službě je jednou z hlavních nauk novozákonní zvěsti. Výkupná smrt Kristova a jeho dokonalá oběť pro záchranu člověka je ústřední pravdou křesťanství.

Předmětem našeho dnešního uvažování bude oslavený Kristus po pravici Otce jako náš obhájce, prostředník, velekněz — Člověk Ježíš Kristus.

1. Král slávy

Jak dlouho a proč zůstal Pán Ježíš po svém vzkříšení se svými učedníky a za jakých okolností od nich odešel? Sk 1,3; Luk 24,50.51

Kristova slova na úpatí hory jednoznačně poukazovala na dokončené dílo vykoupení. Podmínky smíření byly splněny, určené dílo je dokonáno.

Teď je na cestě k Božímu trůnu, aby nastoupil službu prostředníka.

Jaké místo zaujal Kristus po svém nanebevstoupení? Sk 5,30.31; Ef 1,20.21

Když Kristus zpřetrhal pouta smrti, vstoupil na nebesa jako „Král slávy“, aby se ukázal před Bohem za nás a tam za chvalořečení andělů byl uveden na trůn. Když ho jako Stvořitele a toho, který založil zemi, pozdravil všemohoucí Otec, potvrdil jeho božství takto: „Tvůj trůn, Bože, na věky věků; žezlo pravosti je žezlem tvého království. Oblíbil sis spravedlnost, pojal jsi v nenávist nepravost. Proto tě pomazal Bůh, tvůj Bůh, olejem jásaní nad své druhy.“ (Žid 1,8.9)

Co znamená Kristovo postavení po Boží pravici? 1 Petr 3,22

„Slova „sedí po pravici Boha“ se týkají Ježíšovy plné moci a slávy po jeho vzkříšení a nanebevstoupení. Ježíš je Pán, Král slávy. Dostal všechnu moc na nebi i na zemi.“

2. Prostředník smlouvy

Jak nazývá apoštol Pavel Ježíše Krista? 1 Tim 2,5.6

Jen skrze něho můžeme mít přístup k Bohu. Jako Bůh je Prostředníkem od Boha ke ztracenému člověku; jako člověk je Prostředníkem od člověka k Bohu. Božství vzalo na sebe přirozenost padlého člověka, aby nám mohlo účinně představit Boha a aby v lidské přirozenosti mohlo představit naše záležitosti Otci a smířit nás s Bohem. Kristus

přišel na tuto zemi jako Boží vyslanec míru pro padlé lidstvo a vrátil se do nebe k trůnu vesmíru jako náš zástupce.

Prostředníkem čeho je Kristus a s jakými důsledky? Žid 8,6.10—12

I když nemůžeme plně pochopit prostřednické dílo Kristovo, víme, že on je jediným prostředníkem mezi Bohem a člověkem. Víme, že jeho služba je přímou službou. On se k nám hlásí před Otcem a přivlastňuje si nás. Uděluje milost a pomoc od trůnu milosti a ve své svrchované moci nám dává sílu přemáhat hřích.

3. Náš velekněz

Co bylo pravým smyslem a cílem služeb starozákonní svatyně? 3 Moj 16,30

Jaké zvláštní jméno dostal Kristus ve své prostřednické službě? Žid 8,1

Mnohým lidem připadá představa nebeské svatyně příliš odtažitá, neskutečná a někomu úplně zbytečná. Věříme, že všechno, co se týká nebeské svatyně, je pravé a pravdivé, protože věříme v pravého a pravdivého Krista, který se stal skutečným, pravým veleknězem. Není zde nic zdánlivého ani falešného. Všechno je životně důležité, dynamické a týká se skutečných pozemských i nebeských i našich osobních záležitostí. Původce hříchu se ve svatyni pokládá za skutečného nepřítele. Mocnosti zla jsou pro svatyni realitou. Spor mezi Kristem a ďáblem je z hlediska svatyně skutečným bojem věků a tento boj ovlivňuje každé stvoření ve vesmíru. Starozákonní pozemská svatyně byla jen nedokonalým pokusem těchto skutečností. Oběti zvířat nikdy neodstranily hřích, světa pozemské svatyně nikdy neosvětila lidskou mysl, chleby ve svatyni nikdy nenasytily lidského ducha, krev obětních zvířat nikdy nikoho nevykoupila. V pozemské svatyni bylo všechno předobrazem na Krista a na jeho výkupné dílo.

Kde slouží náš Velekněz a jakou oběť přináší Bohu?
Žid 8,2.3; 9,12

Když Kristus po svém utrpení vstoupil na nebesa, posadil se po pravici Boží, aby sloužil jako náš nejvyšší kněz v nebeské svatyni. Tuto službu mohl konat jenom proto, že měl, co by obětoval, totiž svou vlastní krev. Jeho krev má neobyčejný význam v obou odděleních nebeské svatyně. Pro Kristovu krev jsou nám nejprve hříchy odpuštěny a potom úplně zhlazeny. Věřící budou stát před svým nebeským Otcem bez poskvrny jako kdyby nikdy nebyli zhřešili. Krví Beránka jsou zapečetěni pro nebesa.

4. Náš obhájce

Jakým starozákonním zobrazením je vystižen odvěký žalobce i stálý obhájce těch, kteří věří Bohu? Zach 3,1—5

Boží milost umožňuje věřícím obléknout se neposkvrněným rouchem Kristovy spravedlnosti. Zatímco Ježíš se přimlouvá za ty, kteří přijímají jeho milost, původce hříchu žaluje na ně před Bohem jako na přestupníky. Ježíš neospravedlňuje jejich hříchy, ale ukazuje na jejich pokání a víru a žádá pro ně odpuštění.

Co učinil Kristus pro svou církev při uskutečňování Božích záměrů spásné milosti? Ef 5,25—27

Kristus oděje věrné svou spravedlností, aby je mohl představit svému Otci jako „církev slavnou bez poskvrny, vrásky aneb čeho podobného“.

5. Přistupujme s důvěrou

Jaké ujištění dal apoštol Pavel věřícím v Římě? Řím 8,34

Bůh postavil Krista po své pravici jako zástupce lidu. Kristus nás představuje svému Otci jako syny a dcery. Ujímá se všech, kteří jej přijali. Svou krví za ně zaplatil výkupné. Svými zásluhami jim umožnil stát se členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále. Otec projevuje svou

nekonečnou lásku Kristu tím, že jeho přátele přijímá za své vlastní přátele. Je oslaven skrze vtělení, život, smrt a vzkříšení svého Syna. V Kristově jménu přicházejí naše prosby před Otce. Kristus za nás prosí a Otec otevírá poklady své milosti, aby nás oblažil a abychom se o ně dělili s jinými.

Jakou naději smíme mít se zřetelem na Kristovu službu v nebi? 1 Jan 2,1.2

Lidský jazyk ani v nejlepším případě neumí vyjádřit věčné skutečnosti. Slovo „obhajovat“, „přimlouvati se“, může naznačovat, že Bůh Otec nám není laskavě nakloněn a že nebýt Ježíšova přesvědčování, zacházel by s námi tvrdě podle našich zásluh. Není tomu tak. Hřích odloučil lidskou rodinu od Boha a Bůh v určitém smyslu udržuje tento odstup od nás, aby nás naučil, že nemůžeme hřešit a bez pokání i nadále přijímat jeho dobrotu. Bůh vlastně nepotřebuje být s námi smířen. My potřebujeme být smířeni s ním.

Co tedy smíme dělat? Žid 4,16

6. „V domě mého Otce“

Jaké ujištění dal Pán Ježíš svým následovníkům ještě na zemi? Jan 14,18; Mat 28,20

Svět už více neměl vidět Ježíše po jeho ukřižování a pochování. Učedníci ho směli vidět po jeho zmrtvýchvstání. Tato slova však mají nepochybně i duchovní význam. Duchovním zrakem ho smějí jeho následovníci vidět i po nanebevstoupení a nemají se cítit jako sirotci. Sílí je vědomí, že Duch svatý je bude provázet jako Kristův Zástupce, Těšitel a Rádce.

Která jiná důležitá zaslíbení dal Pán učedníkům při téže příležitosti? Jan 14,2.3

Pán Ježíš se vracel do svého domova. Všichni jeho následovníci mají nakonec přijít k němu. Pán Ježíš jim dal ujištění, že pro všechny pozvané je místa dost. Tato slova měla učedníky potěšit. Ježíš od nich odchází, ale

nezapomene na ně. Žádostivě je očekává v domě svého Otce. Zatím jim připravuje slavný návrat domů.

Jak přivítá Pán v domě svého Otce všechny, kteří zvítězili jako zvítězil on? Zj 3,5

13. úkol — dne 28. března 1981

Proč se Bůh stal člověkem?

Zákl. verš: Jan 17,1.6

Představme si, co mohl Bůh udělat, když stál před otázkou perspektivní možnosti lidského hříchu. Především se mohl hned na začátku rozhodnout stvořit člověka tak, aby nemohl hřešit. Bůh to však neučinil, protože člověk měl být osobní ozvěnou lásky milujícího Boha. Druhou možností bylo v případě pádu všechno zničit a začít znova tak, aby člověk už hřešit skutečně nemohl. Ani tato možnost nebyla řešením, protože i při novém stvoření by bylo šlo o stvoření svobodných bytostí a ne o stvoření nějakých natažených automatů, které by byly neosobní a neschopny dalšího rozvoje charakteru.

Bůh dále měl možnost ponechat člověka jeho osudu. Tato osamělá bytost by byla odešla ze scény a lidské dějiny by se brzy skončily, protože hřích je sebevražedný. Bůh ani tuto možnost nevolil, protože jako láska nemohla lidstvo opustit. Poslední a jedinou možností, která odpovídá Boží povaze, je vzít hřích člověka na sebe. Jen tenkrát totiž, když Bůh bere hříchy člověka na sebe, může zůstat spravedlivý a ospravedlnit hříšníka. Může zůstat svatý a současně může odpustit hřích. Když bral hřích na sebe, Bůh se stal člověkem nikoli z nutnosti, ale ze svobody své lásky.

Proč tedy přišel Syn Boží v těle? Sledujme v dalším pojednání biblické důvody. **P ř i š e l**

1. zjevit Boha lásky

Co mělo Boží dílo zvěstovat lidem po všechny časy?
1 Moj 1,31

Bůh připoutal naše srdce k sobě nespočetnými důkazy na nebi i na zemi. Divy přírody i nejhlubšími pozemskými svazky, které lidská srdce mohou poznat, chtěl nám zjevit sama sebe. Nepřítel dobra tak oslepil lidskou mysl, že lidi svedl k představě, podle níž je Bůh především přísně spravedlivý soudce, bezohledný a krutý věřitel. Stvořitele líčil jako bytost, která žárlivě střeží chyby a omyly lidí, aby je pak mohl-a stíhat svými soudy. Právě proto přišel mezi lidi Ježíš, aby odstranil tento temný stín a světu zjevil Boha a Boží nekonečnou lásku.

Kterým činem zjevil nejvýrazněji Bůh svou lásku? Jan 3,16.17

Getsemane a Golgota nám zjevily takové stránky Boží lásky, které by padlý člověk musel dlouho odhalovat. Kříž zjevuje Boží lásku. Tatáž událost, která ukazuje hřích v celé jeho strašné ohavnosti, zjevuje také lásku v její nejkrásnější podobě. Bůh trpěl s lidmi. Kdyby někdo řekl, že Bůh se nestará, že nemiluje lidi nebo že je k hříchu lhostejný, potom kříž je vyvrácením tohoto tvrzení. Kříž je sebeobětováním Boží lásky. Bůh se obětuje sám, aby zachránil člověka.

2. obhájit Boží vládu

Jaký další záměr sledoval Bůh, když poslal svého Syna na svět? Jan 8,29

Co předpověděl žalmista o Pánu Ježíši? Žalm 40,9

Satanovým záměrem bylo hned od začátku tohoto velkého sporu zrušit Boží zákon. Plán vykoupení měl za cíl

obhájit Boží vládu, Boží zákon, Boží vůli, která se má projevit na zemi tak jako na nebi. Kristův příchod, jeho celý život, dobrovolná smrt měly potvrdit neotřesitelnou platnost Božího svatého, spravedlivého, nezměnitelného a nezvratného zákona svobody a potvrdit vládu Boží lásky.

Která Kristova slova jsou toho jasným svědectvím? Mat 5,17—19

„Ježíš svou smrtí obhájl čest Boží vlády a tím učinil zákon milosrdným. Když se Zákonodárce sám podřizuje zákonu, když Vládce sám nese poslední trest zákona, pak je Boží spravedlnost posazena na tak slavný a vysoký trůn, že celý vesmír žasne. Pakli tím jasně dokazujeme, že Ježíš byl poslušen zákona, a to až do smrti, pak jej jistě nepřišel zrušit ani odstranit — vždyť kdo ho může odstranit? Jestli Ježíš tvrdí, že ho přišel upevnit, kdo ho pak chce zrušit?“ (C. H. Spurgeon)

3. zpečetit smlouvu milosti

Čím Bůh projevil svou velkou lásku k hříšníku? Řím 5,6—8

Bůh nám ochotně uděluje svou milost ne pro naše zásluhy, ale proto, že žádné zásluhy nemáme. Jediným důvodem jeho slitování je naše velká ubohost. Pán Bůh skrze Ježíše Krista po celý den rozprostírá své ruce a zve hříšníky i zbloudilé. Chce přijmout všechny. Vítá všechny. Jeho sláva spočívá v tom, že odpouští i největšímu hříšníku.

Jaký cíl sledovala Boží spásná milost? Luk 19,10

Byl to kříž, nástroj potupy a muk, který přinesl naději a spásu. Cílem spásné milosti ve všech dobách byla a je záchrana lidstva. To byl vlastně Boží záměr při vtělení našeho Pána. „Měl ještě jednoho milovaného syna; toho k nim poslal naposled.“ (Mar 12,6)

Co prohlásil Kristus na kříži? Jan 19,30

Teď se milost a spravedlnost mohly setkat. Bůh mohl být teď spravedlivý, a přece ospravedlňovat všechny, kte-

ří uvěří v Krista. Bůh hleděl na smířčí oběť na kříži a řekl: „Dokonáno jest!“ Výkupná cena byla zaplacená a satan padal z nebe jako blesk.

4. smířit člověka s Bohem

Jak viděl účel Kristova poslání apoštol Pavel? 2 Kor 5,18–20

Satanovým záměrem bylo odloučit člověka od Boha, ale v Kristu jsme s Bohem spojeni víc, než kdybychom nebyli padli. Spasitel vzal na sebe naši přirozenost a tím se nerozlučně spojil s lidstvem. Nebeská a pozemská rodina tvoří v Kristu jeden celek. Oslavený Kristus je naším bratrem. Bůh přijal lidskou podobu a člověk se tak dostal do náručí nekonečné lásky.

Co umožňuje obnovu vztahu mezi Bohem a člověkem? Řím 3,24

Jaké povahy je nový vztah mezi Bohem a člověkem? Jan 1,12.13

Otec nás miluje ne pro tu velkou oběť, ale oběť opatřil proto, že nás miloval. Kristus byl prostředníkem, skrze kterého mohl rozšířit svou nekonečnou lásku na padlý svět. „Bůh byl v Kristu a smířil je se sebou.“ Bůh trpěl se svým Synem v getsemanském smrtelném zápase i ve smrti na Golgotě. Srdce nekonečné lásky zaplatilo cenu za naše vykoupení.

5. zvítězit nad původcem hříchu

Kde a čím zvítězil Kristus hned na začátku svého působení nad otcem lži a vrahem? Mat 4,4.7.10.11

Pán Ježíš přišel na svět, aby člověka odloučil od hříchu. Věděl, že jestli člověk nebude z hříchu vysvobozen, jistě zahyne. Hříšník, který není očištěn od hříchu a oblečen Kristovou spravedlností, v Boží přítomnosti zahyne. Kristus vždy oddělil upřímného člověka od hříchu. Přišel, aby mařil skutky ďáblův a postaral se o to, aby každý

kající hříšník dostal Ducha svatého a více nemusel hřešit.

V kterých Kristových slovech o ďáblu je potvrzena předpověď o jeho vražedné, ale přece jenom omezené moci? Jan 8,44; 1 Moj 3,15

Kristus zemřel na kříži, aby dal smrtelnou ránu satanu a zbavil hříchu každého věřícího člověka. Kristus vztyčil svůj kříž mezi nebem a zemí, aby mohl zápasit a zvítězit nad mocnostmi temnot. Dal svůj život za život hříšníků, a satan, kníže tohoto světa, byl vyvržen.

Jak viděl Kristovo poslání z tohoto hlediska pisatel epištoly Židům? Žid 2,14.15

Dějiny jsou Božími pomocníky, i když se nám to občas jeví tak, jako by doba i její náplň byly na straně zla, hříchu a nepravosti. Příslloví o Božích mlýnech je však výstižné a pravdivé. Satan dosud žije a uskutečňuje záměry svého království jen z Božího dovolení. Hřích dále projevuje svou ničivou, sebevražednou činnost. Boží záměr se musí projevit, i když to vyžaduje dlouhou dobu.

6. oslavit Boha

Čím oslavoval Pán Ježíš svého Otce po celý svůj pozemský život? Jan 6,38.39

Z kterých slov Pána Ježíše poznáváme svrchovaný záměr jeho příchodu na svět? Jan 17,1.4—6

Otec dal všechnu čest svému Synu, posadil ho po své pravici nad všechna knížatstva a moci. Vyjadřuje svou velkou radost a potěšení a korunuje ho slávou a cťou. Všechna láska, kterou projevil svému Synu přijetím velké smířující oběti, je zjevena jeho lidu. Ti, kteří spojili své zájmy lásky s Kristem, jsou v něm přijati. Trpí s Kristem a jeho oslavení má největší význam pro ně, protože jsou v něm přijati. Bůh je miluje jako miluje svého Syna.

Jaký je konečný cíl Božího plánu? 1 Kor 15,28b

Protože Bůh na základě své dokonalosti chce vždy to nejvyšší, protože na základě svého božství je sám nejvyšší,

potom v něm, v jeho přirozenosti, je cíl jeho vůle. Proto musí být jeho dílo tak řízeno, aby vedlo k němu a mělo svůj cíl v něm. Cíl stvoření světa musí tedy spočívat ve zjevení a odhalení Boží lásky. On sám je jeho začátkem, středem i konečným cílem, prvním i posledním, alfou i omegou.

Všichni zachránění od hříchu budou velebit Boha nade vše.